nr. 0

ORFEU DIN ORION

ORFEU din ORION

ÎN INFERN

Celor ce cred, ținând în mâini această revistă, că ea are o oarecare legătură cu o publicație dintr-o "epocă de aur" anterioară le spun că nu se înșeală.

Celor ce-mi reproșează că a trecut atât până să apară și acest număr le spun că între "revista mensuală de astronomie populară" a lui Victor Anestin și "suplimentul de literatură științifico - fantastică" a existat un interval de 76 ani. Dar pentru că "cercul trebuia să se închidă - vorba lui **M.L.Goga** - ca povestea să capete sens", mai trebuia spus ceva. Mai trebuiau finalizate și montate acele piese care au alcătuit încă de-atunci acest număr "0". Gânduri, proiecte și piese cenzurate rămase în suspensie într-o lume paralelă - lumea lui Orfeu - care acum au penetrat în universul nostru. Iată-le: coperta este cea propusă pentru numărul 1. Ea a fost respinsă deoarece ar fi satirizat un alt chip care, în acea perioadă, împodobea coperțile tuturor revistelor și ziarelor. În numărul 1 ar fi trebuit să apară și schița "Șobolanul" de **Radu Honga**. A fost respinsă pe considerente de "horror".

În nr. 2, "Povestea de iubire" a regretatului **Dan Merișca** dăuna moralei noastre socialiste și a fost scoasă, stricându-ne surpriza de 8 Martie. Am înlocuit-o cu "Imagiconul" lui **G.H. Smith**, proză în care femeia își ocupa locul "moral". Așa merg lucrurile.

În nr. 3, schița "Mașina de fabricat universul" n-a fost aprobată deoarece avea o "oarecare tentă mistică", în ciuda faptului că finalul e constructiv. A fost aprobată însă, în locul ei, "Carnaval în Babilon", o proză prezentând un univers ostil, dur și fatalist. Sabotaj? Să fi mirosit Sectorul propagandă ceva încă de atunci?

În nr. 4 ne-am autocenzurat. Aproape în totalitate, scrisorile sosite la apelul anchetei dădeau răspunsuri de genul: "îmi place SF-ul pentru că mă ajută să evadez din realitatea asta tâmpită (socialistă - n.n.) în care trăiesc". Nu ne-am aprins paie-n cap, și-așa am fost avertizați de prieteni că am întins coarda cu titulatura de "*supliment științifico - fantastic*" când titulatura abordată de c.c. al u.t.c. era de "*anticipație tehnico - științifică*". Drept care n-am publicat nici cutremurătoarea scrisoare semnată C.V.-M., scrisoare pe care aveți ocazia s-o citiți acum. Prea târziu însă: după apariția revistei, cineva s-a sesizat că pe copertă un personaj scotea amenințător sabia, ori ne aflam în plin al XIII-lea Congres! Numai teama de consecințe a făcut ca focul să nu se-ntindă.

Neînțelegerile cu editorul și tensiunea crescândă m-au copleșit și am părăsit redacția înainte de a izbucni. A izbucnit în schimb Revoluția și pentru câteva clipe nimic n-a mai fost ca înainte. Apoi realitatea crudă a revenit inexorabilă, dar cicatricele viselor noastre s-au vindecat greu sau deloc. Și primul și-a revenit Orfeu care, apucându-și tarascana, și-a depănat cânturile nomade în paginile publicației "467" și acum în această constelație.

Celor ce se tem că "Orion" a murit, le spun că el există de miliarde de ani și că va exista miliarde de ani. Și ne va supraviețui, căci el este depozitarul viselor și speranțelor noastre.

VIOREL PÎRLIGRAS

Nici o corabie nu s-a întors vreodată
Din mările sudului sau de la capricorn
Atât de pură și elegantă fregată,
Cum se întoarce toamna, Orion

Peste păduri înverzite n-a strălucit nicicând,
Lumina lui albă. Nici peste pajiști de fân,
Oceane și munți îl văd primăvara plecând
Și cerul nu-și mai află multă vreme stăpîn

Octombrie urcă din nou peste grădini,
Înaltele-i catarge cu vârfuri de platină
Și toată iarna, apoi, corabia de lumini
Deasupra lumii uitate se clatină.

Rege al constelațiilor din septentrion,
Mereu lunecând peste lumi înghețate
Așa străbate noaptea marele Orion,
Corabie legănată în eternitate.

Geo. Bogza

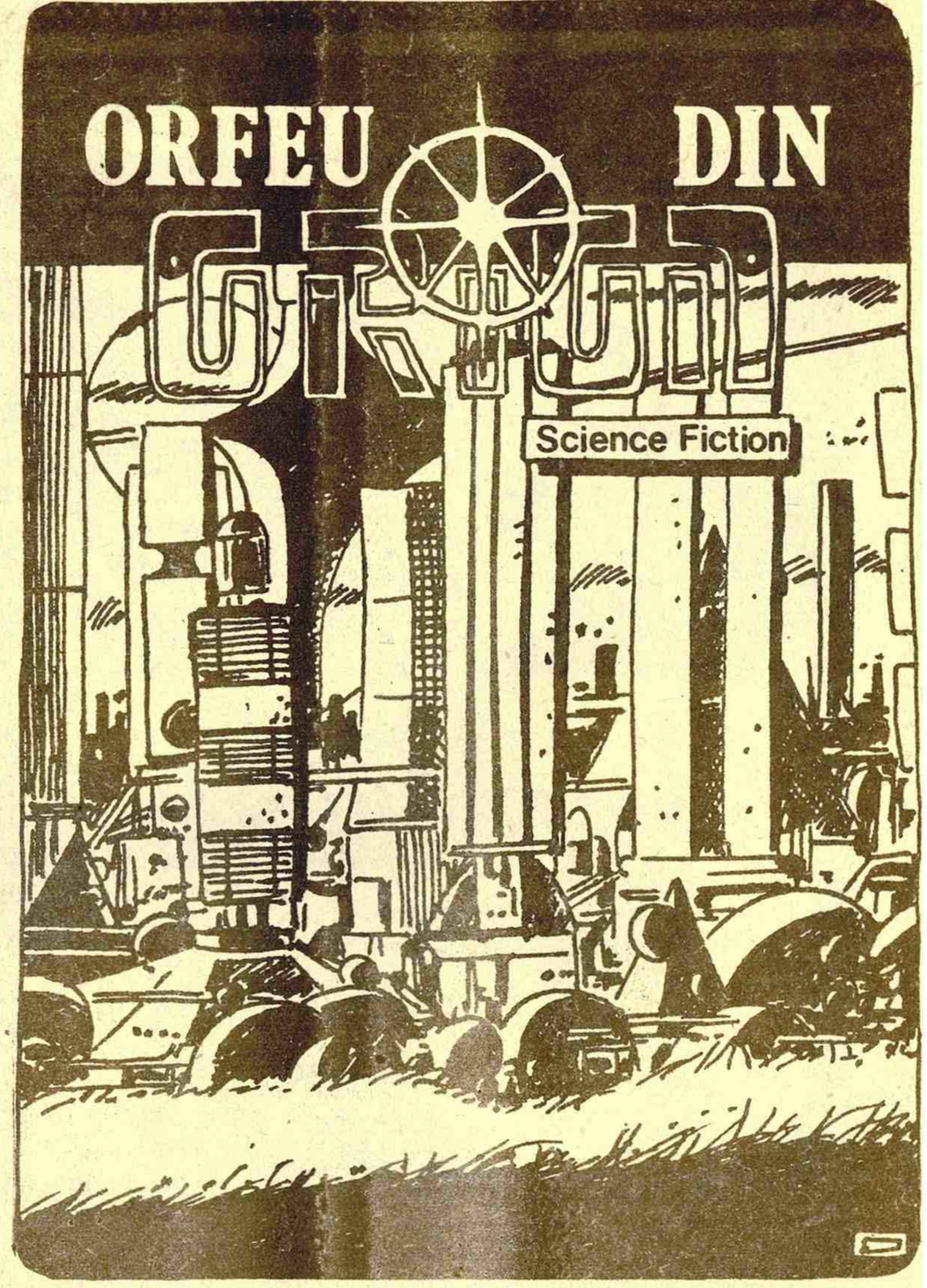

Desen de Constantin Jurcuț jr.

CRONOCICLETA

ALEXANDRO JODOROWSKY

Cei mai bogați oameni de afaceri din lume se adunară zoriți într-o zi pentru a pune pe picioare ceea ce trebuia să devină cea mai grozavă afacere din istoria umanității. Președintele le anunță vestea cea mare:

- Dragii mei asociați, savanții noștri tocmai au inventat o mașină ieftină care are formă de bicicletă și permite călătoria în timp. Fabricarea ei e floare la ureche și în plus nu va costa mai mult decât o bicicletă obișnuită. Simplu concepută, va permite un salt temporal de două mii de ani, fără posibilitate de întoarcere. Cât despre călătorii noștri în viitor, într-o clipă se vor trezi cu toții în 3977!

Lansară o dementă campanie publicitară ce acoperi planeta cu afișe: "Cumpărați cronocicleta noastră! De ce să mai zăboviți în acest secol? În două mii de ani războiul și boala vor fi dispărut și nu va mai trebui să munciți! Se va fi descoperit secretul vieții veșnice iar mașinile vor fabrica orașe perfecte! Învățatul va putea fi dat uitării, cunoașterea va fi grefată direct pe creier! Cu cronocicleta, chiar Dumnezeu în persoană va fi devenit inutil!..."

Aparatul entuziasmă planeta întreagă și, cum era foarte ieftin, toată lumea - în afară de imbecili - cumpără cronocicleta ca să cunoască paradisul viitor. Familii întregi, orașe, țări, plecară spre lumea de mâine cu un curios zâmbet de speranță pe fețe. Urmând cu minuțiozitate modul de folosire, fiecare acționă fatala pedală și se trezi, în mai puțin de-o secundă, în 3977! Oh, decepție! Oh, groază! Oh, spaimă!

În locul orașelor perfecte atât de lăudate de publicitate, zăcea o planetă în ruine, distrusă de bălării și populată de ființe degenerate, idioți, inculți, barbari, trăind în mizerie, insalubritate, decadență, vânând cu săgeți, pentru a putea supraviețui, fioroase turme de șobolani. Nici o mașină, nici o construcție nouă, nici o carte: ruine, numai ruine cât vedeai cu ochii! Cronauții se apropiară de primitivi și îi întrebară:

- Ce s-a întîmplat în acești două mii de ani?

Iar idioții le răspunseră:

- În 1977 țețățenii părăsit la ei Tera... și fincă deatunci nime nu se-ngriji de ea, tot căzut în ruină!...

În românește de
VIOREL PÎRLIGRAS

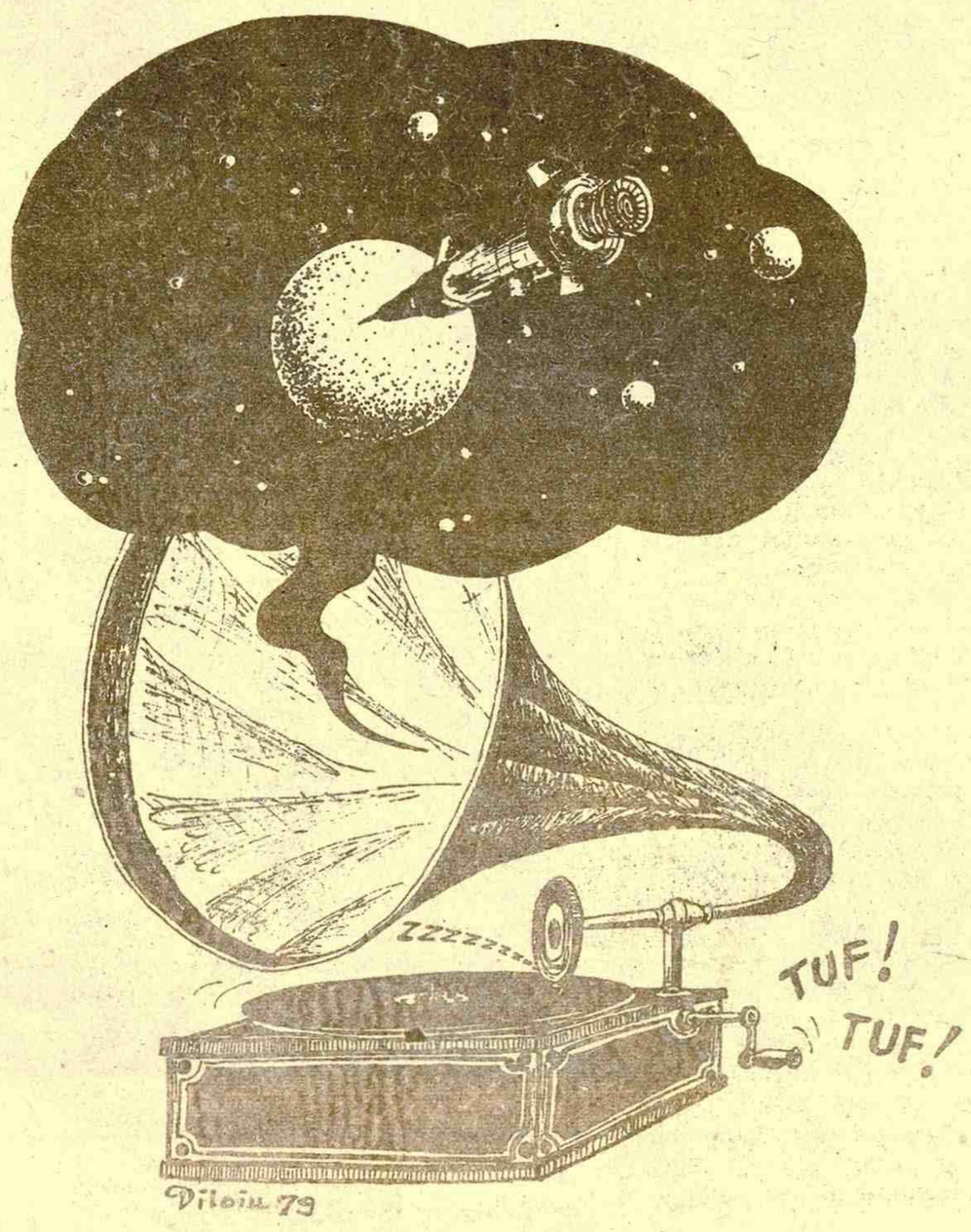

Desen de Florin Mihai Diloiu

ORFEU
DIN
ORION
magazin SF
publicat de
S.C. "GOTA" S.R.L.
sub auspiciile
editurii "DOR"
Președinte:
MIHAI CARAȘ
Editor:
MARIAN
RĂȚULESCU
Adresa:
C.P. 501-Rovine
1100 Craiova
Număr realizat și
conceput grafic de:
VIOREL PÎRLIGRAS
Tehnoredactare
computerizată:
CARMEN VULPESCU

POVESTE DE DRAGOSTE

Mugurel Trofin
Dan Merişca

- Pune mâna pe el! Nu-l scăpa!

- Afurisitul, aleargă ca un iepure!

- Atenţie, o ia la dreapta. Tăiaţi-i calea!

Patrula tropăia tot mai aproape în spatele său. Clar: dacă nu reuşea să iasă din raza lor vizuală, avea să fie prins. "Nu! Orice, numai asta nu!" gîndi Radu Piţigoi. "Mai bine mort, decît în mîinile lor..." Moment în care, neatent, se împiedică într-un hidrant. Se rostogoli şi îşi juli cumplit coatele şi genunchii. Dar, imediat, se ridică înapoi, în picioare, continuînd să alerge. Picăturile de sudoare lăsau dâre murdare prin praful care îi acoperise faţa, ca o mască de circ. Şi erau tot mai aproape, mai că îl ajunseseră din urmă!

Încercă să mărească ritmul, dar o înţepătură ca un vârf de cuţit înroşit îi traversă partea dreaptă a abdomenului. FICATUL! "Numai de nu m-ar apuca acum, de nu m-ar apuca... Asta înseamnă să fii burlac, să mănânci numai conserve şi chestii sleite."

Radu întoarse pentru o clipă privirea. Reuşise s-o ia binişor înainte. Venise, în sfârşit, momentul să acţioneze: metoda pe care avea s-o aplice era infailibilă! Cel puţin, aşa susţinea cel care-i vânduse pontul. Coti brusc pe prima stradă laterală.

***

La ora paisprezece, două minute, cincizeci de secunde fix, chistocul ţigării pe care şi-o trecuseră pe rând unul altuia, cu mâinile tremurânde, deveni atât de mic, încât Theodor Honga, frigându-şi buricele îngălbenite ale degetelor, fu nevoit să-l arunce. Priviră hipnotizaţi la ultimele firişoare de fum ce se ridicau în aerul încăperii. Gata. Cea din urmă ţigară se dusese dracului. Nu mai aveau nici măcar de unde să adune chistoace, ca să-şi facă încă una. Goliseră de mult toate scrumierele din casă... Tăcerea care urmă fu brusc curmată de glasul tremurător al lui Honga:

- Eu ies... Nu mai rezist...

- Eşti tâmpit!? sări înspăimântat Victor. Îţi dai seama la ce te expui? Ascultă-l pe vechiul tău tovarăş de burlăcie. Mai bine să jucăm încă o partidă de table.

- Mă duc. Eu mă duc după ţigări. Suntem la marginea oraşului. Pe aici se întâmplă foarte rar să treacă vreo patrulă.

- O s-o încurci, îţi zic! Încearcă să meditezi puţin, trăieşti în secolul două'ş'unu, ce naiba. Nici măcar bărbaţii căsătoriţi nu ies astăzi pe străzi; pot fi victimele unor confuzii penibile...

- Ah, gândeşte-te, continuă Theodor Honga, fără să-l asculte: un pachet întreg de ţigări! şi înghiţi în sec, plescăind din limbă de plăcere.

Fără să mai aştepte replica lui Victor, se repezi la uşă şi ieşi în hol. Încet, cu infinite precauţii, deschise poarta de la stradă, lungindu-şi gâtul şi uitându-se în jur. Pustiu, nu mişca nimic. Două sute de metri mai încolo, după colţ, se găsea automatul de ţigări.

Lipit de ziduri, se strecură ca o umbră, fără să facă nici un zgomot. Ajunse la colţ, scoase încet capul, privind. Nimeni la stânga, nimeni la dreapta. Se repezi la automat şi introduse fisa, apăsînd butonul de comandă. Automatul începu deodată să hârâie, tremurând din toate încheieturile. Apoi zgomotul încetă la fel de brusc, fără vreun rezultat concludent. Theodor Honga strivi între dinţi o înjurătură. Zdrang! făcu automatul, ca răspuns la piciorul pe care Honga i-l arsese prin surprindere. Dar nu se întâmplă nimic. Îi mai dădu unul. Cu sete. Hâr, hâr, hâr, hâr, se auzi în interiorul automatului şi, gemând, acesta scuipă în sfârşit pachetul de ţigări. Hâr, hâr, hâr, hâr, continuă automatul şi, deodată, o avalanşă de pachete se prăbuşi peste Honga.

În momentul acela, cu braţele pline, Theodor Honga auzi distinct zvonul de glasuri. Lipit de perete, privi cu un singur ochi după colţ. Patrula!

Veneau chiar spre el. Trecuseră deja de intrarea casei. Scăpă pachetele din mâini. Nu avea, în nici un caz cum să se întoarcă. Gândi rapid. Dacă o lua înainte, pe strada cu automatul, se depărta de casă... Pe de altă parte, în casă tot nu mai putea ajunge. Înainte şi la dreapta, asta era soluţia; sărea un gard şi ar fi fost în camping. Acolo se putea încuia în una din căsuţe. Sau, oricum, se putea salva.

Alerga deja. Auzi în urmă-i glasurile excitate ale celor din patrulă:

- Uite unul! Uite-l!!

- Pregătiţi plasele. Gata, îl înşfăcăm.

- Nu sta ca proasta! Dă frânghia încoace, că acuma-i al nostru!

"S-o credeţi voi", chicoti Theodor. "Mai bine, vedeţi să nu vă împiedicaţi în fuste", le aruncă el peste umăr, cotind în viteză pe strada care se deschisese la dreapta.

Două minute mai târziu, sărea gardul. Patrula ajunsese foarte aproape, dar acum îl scăpaseră printre degete. Nu se încumetaseră să escaladeze obstacolul. Trebuiră să ocolească, luând-o pe lângă gard şi năvăliră pe poarta campingului.

Theodor Honga se repezi la uşa primei căsuţe. Apăsă clanţa. Trase. Mai trase o dată. Degeaba. Împinse. Inutil: uşa fusese încuiată! A doua căsuţa, la fel. A treia. Alerga îngrozit. Când, în sfârşit, una din uşi cedă, era la capătul puterilor.

Ajuns înăuntru, încuie dintr-o singură mişcare broasca, trăgând pentru orice eventualitate şi zăvorăşul de deasupra. Se lăsă să alunece pe uşorul uşii. Cu ochii închişi de efort, respira întretăiat, gâfâind. Zăvorăşul?! Şi atunci simţi lovindu-i nările mirosul pătrunzător de dezinfectant. Deschise mari ochii, privind în jur. Se baricadase în W.C.!...

***

După goana disperată, răcoarea de aici i se părea lui Radu o adevărată binecuvântare. Stătea cufundat până la genunchi în curentul vâscos şi picături murdare se scurgeau pe pereţi şi pe faţa lui. Dar tot era mai bine în canal, decât în mâinile lor. Îşi blestemă încă o dată ogarul, căruia îi venise s-o şteargă din casă tocmai într-o zi ca asta. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva, un deget n-ar fi mişcat. Dar era vorba de ogarul lui. Singurul lui prieten adevărat.Nu-l putea lăsa aşa. Dacă s-ar fi mişcat mai repede şi n-ar fi căscat gura, ar fi dat cu siguranţă peste el. Nu putea să se fi depărtat prea mult.

Se auzi tropăitul paşilor urmăritoarelor pe capacul de fontă al canalului. Apoi liniştea se aşternu din nou, tulburată doar de respiraţia sa gâfâită. Scăpase. Le fentase! Şi zgomotul picăturilor de apă. "Oare nu existau cumva şi patrule de căţele?" se întrebă Radu. "Sărmanul, poate că, spre deosebire de el, o şi încurcase deja şi fusese prins şi pus pentru totdeauna în zgardă."

O rază de lumină se strecura prin orificiul capacului, luminându-i faţa coşuroasă şi umerii anemici. Vru să-şi ferească ochii, dar nu mai fu nevoie, în clipa următoare era întuneric. Cineva se oprise deasupra.

- N-avea unde să dispară, spuse o voce hârşâită şi aspră.

- Da, da, trebuie să fie pe aici, pe undeva, răspunse o voce tânără, a cărei posesoare bătu nervoasă din picior.

- Bărbaţii se cred totdeauna grozav de deştepţi, draga mea, reveni primul gals. Am trăit atâţia ani cu răposatul, taică-tău, şi-i ştiu de ce-s în stare. Dar au obiceiul să uite câte un mic amănunt care îi trădează. De pildă, să închidă bine capacele, spuse ea şi, brusc, odată cu un scârţâit care îi perforă urechile, scormonindu-i şira spinării, în canal năvăli lumina. Deasupra lui Radu, ţinând capacul de margine, stăteau aplecate două urmăritoare care, ridicându-şi privirile, schimbară o privire de triumf feminin.

- Ce ţi-am spus, rânji cea bătrână. Uite-l, drăguţul de el. Îţi place?

- Îhî, făcu excitată cealaltă, scuturându-şi încântată cânepa care-i ţinea loc de păr şi urechile-i clăpăuge. E numai bun, se hlizi ea, holbându-şi mai tare ochii exoftalmici. Aspazia, Tanţa, Saveta, Pachiţa, veniţi, fetelor! Veniţi, l-am găsit! E-al nostru!!

Lui Radu nu-i rămase decît să urce treptele, încet, spre suprafaţă. Apa murdară din bazinul de canalizare i se scurgea pe haine. Gata. Ăsta era sfârşitul. Aşa fusese să fie. La urma urmei, trebuia să existe şi un prins.

Ajuns sus, îl înconjură întregul grup. Nu mai conteneau să-l pipăie şi să-l întoarcă pe toate părţile, spre a aprecia mai bine marfa. Vorbeau toate deodată, râzând şi ţipând. Erau bine dotate. Aveau plase şi cângi, frânghii, capcane de toate tipurile. Pe faţa lor se putea citi satisfacţia...

Dar bucuria le fu de scurtă durată. La capătul străzii, apăru un nou grup alcătuit din fete şi femei de toate vârstele. Intenţia lor era clară. Celelalte se aşezaseră deja în poziţie de apărare. Noile venite îl revendicau pe Radu Piţigoi înainte chiar de a-l fi văzut. Era un bărbat, asta conta.

Cele două grupuri se repeziră unul spre altul, urlând ca turbate. Se trăgeau de păr, îşi sfâşiau hainele, se loveau fără milă. Se ducea o bătălie crâncenă, al cărei unic scop era Radu Piţigoi.

În clipa aceea, ieşind cine ştie de unde, năvăli în viteză în mijlocul lor un câine. Strecurându-li-se ca un apucat printre picioare, el se repezi spre Radu. Era Iosif! dragul de el, ogarul lui iubit. Venea să-l salveze. Femeile îşi piedeau echilibrul, rostogolindu-se una peste alta dar, chiar ajunse jos, continuau să-şi care la pumni. Urmând pilda ogarului, acesta nu întîrzie să profite de ocazie, depărtându-se lipit de ziduri şi dispăru după primul colţ.

Se pare că mai există, totuşi, şi bărbaţi norocoşi.

***

"De-aici nu mă scot ele", gândi Honga. "Sunt ca şi scăpat. Aştept să vină noaptea şi-atunci or să trebuiască să mă lase în pace. La miezul nopţii, am să trec printre ele şi-am să le râd în nas." Şi chicoti încântat. Principalul e că avea ţigări. Pipăind pachetul prin stofa pantalonului, se simţea cu adevărat în siguranţă. Nimic nu părea prea rău cu un pachet nou de ţigări în buzunar; unul întreg, plin!

De afară, se auzeau glasurile urmăritoarelor care se agitau neputincioase.

În ciuda pericolului evident care în păştea, Theodor Honga nu se putu împotrivi dorinţei de a-şi aprinde o ţigară. Desfăcu cu degete tremurătoare pachetul şi scoase una. Scăpără un chibrit. Simţea de pe acum în gură savoarea fumului gălbui. Aspiră cu voluptate din ţigară, mulţumit. Nu bănuia că fumul ieşit prin crăpături putea fi văzut.

Noaptea nedormită, petrecută în faţa tablelor cu Victor, tovarăşul lui de burlăcie, începea să-şi facă efectul. Era pe jumătate adormit, moţăia cu ţigara în colţul gurii, trăgînd din când în când din ea. Zarurile din noaptea trecută i se rostogoleau prin cap, iar zgomotul lor se amesteca cu glasurile de afară, tot mai estompat. Ştia că haita de urmăritoare îl căuta în zadar. Nu aveau cum să dea peste el. Şi chiar dacă ar fi dat, n-aveau cum să-l scoată de acolo.

Radu tuşi sec. Tuse tabagică, veche. Tuşi din nou. Fumul devenise înecăcios şi umpluse întreaga încăpere. Înţelese destul de repede situaţia: o ţigară n-ar fi putut scoate nicioadată atât de mult fum...

Dumnezeule, neglijent ca de obicei, aruncase chibritul aprins peste ceva uşor inflamabil, sau poate jarul de la ţigară, căzut pe podea, fusese cauza incendiului...

Se repezi la uşă, încercând s-o descuie, dar nu reuşi decât să rupă cheia. Uşa rămăsese blocată fără ca nimic s-o mai poată deschide. Începu să strige îngrozit şi, drept răspuns, auzi deîndată izbituri puternice de dincolo. După chiotele pe care le scoteau, era clar că atâta aşteptaseră. Era o adevărată bucurie pentru ele să-l ajute să iasă afară.

Flăcările cuprinseră repede întreaga căsuţă, dar, cu un ultim efort, reuşiră să spargă uşa şi să-l scoată la aer. Cu hainele arse şi ochii plini de lacrimi, cu chelia lui lucioasă mânjită de funingine, Theodor Honga se prăbuşi pe jumătate leşinat în braţele patrulei. Fu înşfăcat, urcat într-o maşină şi transportat ca un colet preţios, în cea mai mare viteză, spre centrul oraşului. Coborâră în trombă. Fu târât pe scările unui imobil necunoscut, îngrămădit într-un lift, tras pe uşa unui apartament. Se grăbeau, timpul era pe sfârşite...

Nu avu nici măcar puterea de a se zvârcoli când îl dezbrăcară. Îl băgară într-o cadă şi dădură drumul apei fierbinţi peste el, turnând şi o cutie întreagă de detergent. Îl frecară pe toate părţile, îl scoaseră, îl şterseră, învelindu-l în prosoape şi trăgînd de el ca de-o păpuşă dezarticulată.

Jumătate de oră mai târziu, pieptănat - în măsura în care cele câteva fire de păr din cap puteau sta pieptănate -, îmbrăcat cu un costum adaptat pe moment, la care cîteva femei încă mai lucrau cu foarfecii şi cu acul, parfumat de trăznea şi încadrat de patru doamne voluminoase, încruntate şi decise, fu dus la Starea Civilă, unde îl aştepta nerăbdătoare mireasa. Mai era foarte puţin până la miezul nopţii.

În graba ceremoniei, Theodor nu distinse decît un glas mulţumit de femeie în spatele său:

- Bine, dragă, c-am reuşit s-o măritäm pe Maricica anul ăsta. Nu e ea prea frumoasă şi nici prea tânără, dar e fată bună. Ştie să facă şi mâncare: ceai, ochiuri... Şi chiar cartofi prăjiţi! Noroc că ne-a venit în cap să dăm foc la baracă, altfel nu-l scoteam pe ăsta din bârlog.

După care, dar nu înainte de a semna cu ultimele-i puteri coala cu antet care-i fu băgată sub nas, îşi pierdu cunoştinţa.

Îşi reveni abia la ieşire, când întreg alaiul se opri să citească plin de încântare anunţul de pe uşă:

HOTĂRÎRE

Respectând frumoasa tradiţie a oraşului nostru, tradiţie ce datează de la sfârşitul secolului douăzeci, şi anul acesta, de Ziua Femeii, Consiliul hotărăşte:

Orice persoană de sex feminin ce întruneşte condiţiile stabilite de Legea Căsătoriei are dreptul, timp de 24 de ore, începând cu ora zero a zilei de 8 martie, să ia de soţ, fără consimţământul acestuia, orice bărbat care corespunde sus-numitei legi şi care este surprins în afara unui imobil. Bărbatul are obligaţia de a semna actul de căsătorie.

Trăiască unitatea de nezdruncinat a familiei!

Şi Theodor Honga putu auzi atunci, răsunând din toate colţurile oraşului, cele douăsprezece bătăi prelungi ale orologiilor care anunţau sfârşitul zilei.

A APĂRUT

FIINȚELE PARADISULUI de ARTHUR C. CLARKE

Dacă legile mecanicii celeste permit unui obiect să rămână fixat pe cer, nu ar fi posibil să se coboare de pe acest obiect un cablu pe pământ, și astfel să se stabilească un lift care să lege Pământul de Cosmos ?

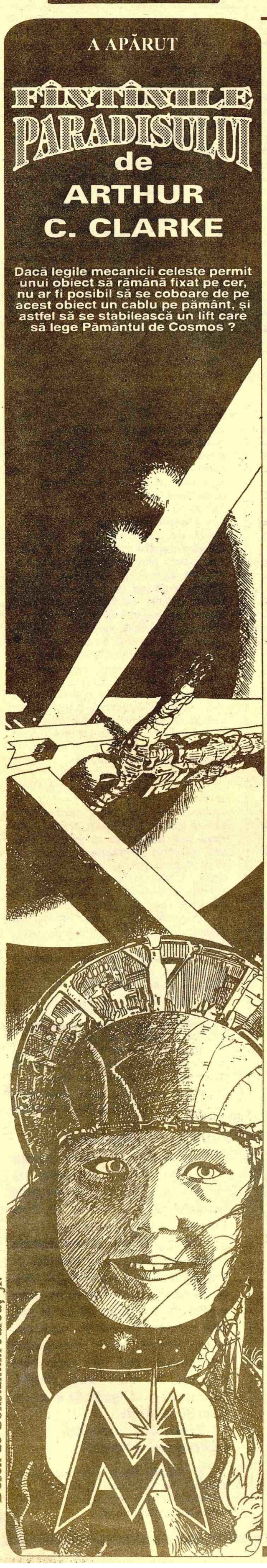

Desen de Constantin Jurcuț jr.

DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA TA

"Și am văzut atunci un cer nou și un pământ nou".
(Apocalipsa lui Ioan)

Mircea Liviu Goga

Frumoși sunt astăzi cei fericiți, cei ale căror ființe nu-s cu nimic legate de vizuina noroioasă și pestilențială unde viețile noastre își amestecă zborul între robie și dezlegare! Fericită ești, lume în care vântul nu adie către nările lacome miazme putrede! Fericită și de neatins și plină de neînțeles pentru copiii beznei! Și iată că nici frigul nu mai există în afara noastră: el s-a mutat în noi cu tot întregul său; și nici alte lucruri dintre cele care formează Răul nu mai apar diferite de ceea ce suntem. Poate de aceea nimic și nimeni nu ne mai sperie; stăm zile lungi, pe care le simțim abia strecurate prin gaura de aerisire și ascultăm o liniște mare, o liniște pe care apoi, noapte de noapte, doar glasul meu o mai poate înspăimânta. Glasul, creând în purpura imaginației fraților mei fantastice și incomprehensibile viziuni. Azi avem un altfel de sens decât cel de până la venirea Nowei; dar aș vrea mai întâi să vorbesc despre Prima Vreme, cea a cunoașterii oarbe, a rostirii încă neștiutoare.

Mai întâi fusesem șapte, dar doi dintre frații mei au murit. Nimic tragic în asta, căci pe atunci nu cunoșteam altă soartă pentru a avea termene de comparație. Venea noaptea și frații mă primeau pe platforma de lemn pe care se alungau ploșnițe de mărimea degetului gros al Tatălui nostru; soseam acolo după ce traversam zona mlăștinoasă ce despărțea mica mea platformă de pământ bătut de locul reîntâlnirii. Și, odată sosit, începeam încet să vorbesc despre Cer, despre Soare și Stele, despre toate lucrurile ce populau Lumea de Sus. Eu nu le știam - nu le văzusem niciodată și nici nu credeam că le voi vedea. Erau lucruri diferite de păianjenii colțurilor pivniței noastre și de viermii colcăind în mocirlă; erau diferite de mucegaiul ce acoperă cărămizile din care se compun pereții și de picăturile reci ce plescăie ici-colo din tavan. Ele semănau cumva poate doar chipurilor și trupurilor fraților mei, goi și slabi, dar calzi și frumoși ca niște îngeri căzuți dintr-o lume numai închipuită. Asta am aflat-o de la Tata , ascultând lângă horn ce se vorbește sus. Multe cuvinte am aflat ascultându-i pe Mama și Tata, dar niciodată n-am reușit să le pricep pe toate. Știu doar să le alătur în așa fel încât să se formeze stranii făpturi de fum în fața ochilor altora, făpturi și locuri parcă vii, miraje colosale ce înlocuiau o vreme realitatea bolnavă și cenușie. Cu limba aceasta le vorbeam lor și ei ascultau. lacomi și priveau lacomi și nu le mai păsa de frig și de foame. Și știu azi că, dacă m-au urât, nu pentru cele spuse de mine m-au urât; dar prea aduceam cu Tatăl nostru și prea cu ei deopotrivă. Chipul meu e împărțit în două: urechea dreaptă, ascuțită și păroasă, obrazul și fruntea acoperite cu păr aspru și cenușiu sunt leit urechile și fața tatălui; și aidoma cu ochii lui galbeni și vicleni e ochiul meu drept și la fel dispus lateral. Dar pe măsură ce se apropie linia mediană, părul se rărește; botul devine gură și nas, pielea își deschide culoarea și toată partea stângă e leită chipurilor fraților mei și fruntea se lățește și ochiul de sub arcada înălțată subtil e albastru și adânc cùm am aflat, târziu, că trebuie să fie Cerul; o jumătate de chip de înger căzut, o împreunare ciudată ce se continuă pe gât, piept, spate și membre, ca și când două ființe total diferite ar fi fost tăiate și lipite greșit una cu cealaltă. Iar frații mei uită asta doar în nopțile când chipul îmi dispare în umbră și rămâne din mine numai vocea care înalță închipuiri.

Atâta doar că, în zori, taina mea piere - și atunci, mă retrag pe platforma de pământ unde aștept să se scurgă monoton ziua plină de suferințI. Atunci apare Tata purtând în mână biciul cel lung și dureros. Vine să ne aducă mâncare: rămășițe pe jumătate putrede pe care abia le-ar atinge viermii. Și atunci mă înghesui și mă lupt laolaltă cu ceilalți, indiferent la loviturile biciului, pentru o bucată mai bună cu care mă retrag - și mestec jalnicele resturi sub privirile încărcate de ură ale Tatii care se răsucește și dispare trântind în urma lui poarta de fier ce scârțâie îngrozitor.

În alte zile, Tata nu sosește. Atunci, târziu, mă ridic și, mergând pe lângă peretele mucegăit, înaintez către colțul cel mai îndepărtat și întunecos al închisorii noastre. Acolo se află hornul subțire ce urcă într-o altă încăpere despre care numai eu am aflat. Ascult multă vreme vocile Tatii și a Mamei împletindu-se într-un dialog uneori slab, neclar, alteori destul de puternic pentru a putea înțelege toate cuvintele. De exemplu, am reușit să pricep că sus e o încăpere care se numește sufragerie și că e mare. Hornul duce spre un loc numit cămin și unde arde focul. Nu știu încă exact ce e focul, dar bănuiesc că arată ca Soarele: e roșu și dă multă lumină și căldură. Am mai aflat că sus există diferite obiecte numite mese și scaune și altele cărora mama le spune covoare și care se pot murdări. Cum arată Mama, nu știu. Îl știu doar pe Tata, despre care am aflat că e un om-șobolan și că face parte dintre conducătorii orașului. Când sosește, comentează mult timp întâmplări despre care spune că le află din niște locuri numite ziare. Atunci Mama zice "nu mai înjura și tu așa" iar el răspunde "fac ce-mi place în casa mea". Mama e nefericită, căci Tata o bate uneori și-i strigă diverse lucruri care Mamei nu-i plac. Uneori, Tata vorbește și despre noi, "monștrii de jos" și se jură că ne-ar fi ucis demult dacă nu s-ar teme să ne fie descoperite cadavrele. Tatii îi e frică să ne omoare, căci zice: "nimic nu e mai rău și mai grav pedepsit decât crima", dar adaugă: "în cazul lor, n-ar trebui socotit crimă, ci asanare socială". Apoi o lovește pe Mama și-i strigă: "Neisprăvito, n-ai fost în stare să faci un copil normal, care să ne semene! Nici măcar unul după chipul și asemănarea mea!" și Mama nu se revoltă, pentru că n-are cum să se dezvinovățească.

Nu știu cum arată Mama, dar o aud plângând mereu după ce pleacă Tata și-mi pare rău de ea, deși n-ar trebui. De câteva ori i-am recunoscut răsuflarea dincolo de ușa de fier; niciodată, însă, n-a încercat s-o deschidă.

Apoi, iar vine noaptea; vine cu întunericul binefăcător și cu chemările fraților mei care mă îndeamnă să le vorbesc despre Codri, Râuri și Mări. Iar eu îi ascult și mă alătur lor înghesuindu-ne pe platforma de lemn și atingând sfios pielea lor netedă și caldă care ar străluci dacă ar fi eliberată de crustele de mâl putrede; alteori, părul lor lung, încâlcit și care, desfășurat în fire subțiri și spălat, ar fi mătăsos și ușor și ar putea flutura la orice mișcare a aerului ca o făptură aurie.

Am fost, spuneam, mai mulți, dar doi au murit. Pe primul, l-a ucis Tata în ziua când, repezindu-ne după resturile de hrană, i s-a încurcat printre picioare. Tata s-a tras înapoi plin de ură și scârbă și l-a lovit cu sete de multe ori până când s-au stins în el și ultimele tresăriri. Îl adusese jos printre noi de curând și era încă foarte mic. Apoi Tata a plecat trântind ușa, iar frații mei s-au bucurat: l-au luat pe cel ucis și l-au mâncat pe platformă blestemând și certându-se pentru bucățile însângerate. Multă vreme Tata a vorbit sus despre cel ucis și părea că se teme grozav; dar, cu timpul, frica i s-a potolit.

Pe cel de-al doilea, Tata l-a adus spre sfârșitul unei zile mai calde și eu l-am luat repede și i-am făcut loc pe platforma mea. L-am îngrijit cum am putut și îl hrăneam cu tot ce reușeam să apuc mai bun în tristele noastre festine. Noaptea, îl încălzeam cu partea mea dreaptă acoperită cu blană și speram, când va crește, să rămână alături de mine fără a mă urî. Dar, treptat, a început să-i placă să stea tot mai mult pe cealaltă platformă, iar eu îl priveam cu tristețe cum se îndepărtează. Într-o noapte s-a mișcat pământul și o cărămidă s-a desprins din boltă strivindu-i capul în timp ce dormea printre ceilalți copii.

Apoi, totul a fost ca înainte și, probabil, ar fi fost la fel până când ne-am fi sfârșit zilele unul câte unul. Dar a venit Nowa și ea a fost aceea care ne-a dezvăluit adevărul, dezlegând enigma existenței noastre. Ea ne-a povestit de Marele Război petrecut în urmă cu multe generații și tot ea despre amestecul dintre specii produs de razele invizibile generate atunci. Iar acum, iată: lumea începe să redevină ceea ce a fost cândva. Și alcătuirile aflate în amestec se redespart și acele mai multe trupuri sălășuind într-o făptură înmuguresc schimbate. Dar sus, în orașe, transformarea nu e acceptată decât de prea puțini. De aceea părem monștri în ochii neobișnuiți cu adevărul ce strigă și care a stat, până recent, ascuns. Vine o vreme în care din nou nu vor mai fi cu putință împerecheri între specii. Vine iar vremea vieții vechi, de care se tem cei care-și închipuie că astfel războaiele vor reîncepe.

Nowa a apărut, în noaptea aceea lâncedă, parcă de nicăieri. Mă aflam culcat pe platformă și așteptam chemarea fraților mei. În locul chemării, am simțit zidul cum mișcă și cărămizi căzând. Din rana căscată în zid, ieși o lumină ciudată, albă, iar în urma luminii s-a ivit ea și era frumoasă ca frații mei și nu avea nici colți, nici blană și ochii îi erau negri și clari. De atunci, toate cele știute s-au schimbat; Nowa ne-a dus prin

tunelul săpat către noi până la sistemul de canalizare al oraşului, ne-a prezentat tuturor celor care ne seamănă, ne-a arătat cum se strânge o mână şi care sunt semnele tainice alecelor ostracizaţi. "Ne-am ascuns aici şi creem legături" - ne-a explicat ea. "Adunăm pe fiii beznei şi-i învăţăm că vremea lor e aproape. Îi mai învăţăm că ne numim de-acum doar oameni şi că pentru noi a fost făcut pământul". Uimit, o ascultam şi, în timp ce se mişca, auzeam cum trupul său scoate ciudate triluri; le moştenise de la Tatăl ei, un om-cangur-privighetoare, astfel că la orice atingere carnea-i cânta diafan şi desăvârşit. "Noi doi - a râs ea către mine - suntem încă făpturi de tranziţie; viitorul e al celor ce seamănă fraţilor tăi. Dar nu te teme: e loc pentru toţi. Printre fiii întunericului există telepaţi, fiinţe ce se pot autodeforma bizar, sau alţii, care pot crea obiecte. Astfel suntem puternici şi aflăm tot ce dorim să ştim".

De atunci, ziua rămânem în temniţa noastră pentru a nu da de bănuit; dar ardem de dorul nopţilor care abia cuprind noile noastre dimensiuni. Sigur, nu mai
spun poveştile mele şi nu mai dau decât rar drumul glasului meu de taină; sunt prea puţini cei dornici să primească închipuiri când o lume întreagă, reală, se află deja atât de aproape de noi. Nowa, însă, mi-a zis că nu trebuie să dispară din lume povestea, că nu trebuie să mă lepăd de mine şi că e bine să dau glas anilor care au fost şi anilor care se apropie. Şi tot ea, profitând de o absenţă mai îndelungată a Tatălui nostru, ne-a ridicat cu un tril vesel într-una din nopţi şi ne-a purtat prin labirintul canalelor către periferia oraşului unde ne-am târât să ieşim prima dată sub Cerul uriaş ce s-a deschis mai întâi plin de stele şi apoi albindu-se încet; iar acolo, am stat să aşteptăm, cu lacrimi înghеţate ce legau parcă toate fericirile lumii de toate durerile ei, suprema minune izvorâtă din ceaţa începutului de zi: Discul de Aur al Soarelui...

Şi l-am văzut pe El aprinzându-se mai departe decât orice departe ne-am fi putut închipui trăind în vizuina noastră; l-am văzut aurind toate lucrurile şi înălţându-se peste Marea de Iarbă. Priveam tăcuţi, cuprinşi de un extaz indescriptibil şi atunci Nowa ne-a spus:

"Îngenuncheaţi, fii al întunericului,
în faţa Cerului Nou
şi a Pământului Nou,
îngenuncheaţi şi priviţi, căci ale voastre vor fi acestea!"

Şi atunci am îngenuncheat şi am jurat pe rând că vom supravieţui Tenebrelor.

■

Desen de Victor Trifan

radu honga

şobolanul

George se urcă pe o ladă şi, ca un adevărat comandant de oşti, le spuse celorlaţi copii care îl înconjuraseră:

- Facem o întrecere?

- Facem, strigară băieţii. Până unde? Şi cum?

- Fugim de aici până la fiare, le explică George. Cine mă prinde va primi bicicleta mea să se plimbe o oră.

Se aşezară toţi pe un rând şi când George dădu startul, zvâcniră înainte, chiuind. Primul care sosi în apropierea grămezilor de fiare vechi fu Mircea, un băiat slăbuţ, cu ochii albaştri şi plin de pistrui. Iniţiatorul concursului ajunse al patrulea. Se strânseră toţi în jurul unui maldăr de şpan, respirând greu. La marginea cartierului, chiar în spatele blocurilor F6-GI, se întindea un teren viran pe care de ani de zile, cu mult timp înainte de a se construi blocurile, muncitorii de la uzina din apropiere depozitau deşeurile de fier. Săptămânal, câteva vagoane de marfă erau trase pe linia de cale ferată ce trecea prin mijlocul acestui cimitir uriaş de metal ruginit. Macaralele le încărcau şi apoi trenul lua drumul topitoriilor. La circa 50 de metri de grupul de copii o macara trăgea de câteva bare de fier încercând să le urce într-un vagon.

- Ia uitaţi-vă acolo! strigă Mihai, un puşti de 11 ani, arătând undeva, în dreapta.

- Unde?

- Lângă pom, se mişcă fiarele. Haideţi până acolo!

Într-adevăr, o grămadă de colaci de sârmă începuse să se mişte singură. Se apropiară cu teamă. Se auzea un mormăit sau grohăit ce venea parcă din interior. George îi lăsă pe toţi la pândă iar el fugi să cheme pe cei doi muncitori care asistau la încărcarea vagoanelor. Când le spuse despre ce este vorba, nici nu-l băgară în seamă. George nu se lăsă şi le repetă rugămintea de a veni cu el să vadă ce-i cu grămada de fiare care se mişcă singură.

- Este ceva înăuntru, le mai zise el. Este ceva ascuns care vrea să iasă afară.

Muncitorii lăsară vagoanele să mai aştepte, chemară macaragiul să vină după ei şi se îndreptară spre grupul băieţilor. Când ajunse şi macaraua, unul dintre cei doi - toţi îi spuneau Fane - legă cârligele de partea de jos a grămezii şi făcu semn cu mâna să fie ridicată. Se auzi un zgomot ciudat. Braţul macaralei urca tot mai sus. Ajunse la şase metri înălţime. Fiarele atârnate căzură, împrăştiindu-se cât pe ce să-l lovească pe Mihai, copiii ţipară îngroziţi. Fane încremeni; în cârlig se zbătea rănit un şobolan enorm. Pe locul unde cu câteva minute înainte erau fiarele, acum se putea vedea o groapă din care porneau în subteran mai multe galerii. Animalul măsura aproape doi metri lungime. Sângele îi curgea din rănile făcute de cârlige. Mai făcu un efort şi căzu de sus chiar lângă celălalt muncitor. Acesta leşina. Şobolanul se târî până ajunse la el şi îl acoperi, sufocându-l. Ceilalţi nu mai făceau nici o mişcare. Omul se trezi, văzu gura aceea scârboasă din care curgeau dâre de sânge şi inima nu-i mai rezistă; muri acolo, acoperit de trupul şobolanului. Fane reuşi să se dezmeticească şi o luă la fugă. Băieţii încercară să-l urmeze, dar picioarele nu-i ascultau. George vru să le arate o altă grămadă de fiare aflată la vreo treizeci de metri de ei, care începuse să se mişte singură, dar gura îi era încleştată. Nu mai era nevoie însă; toţi observaseră. Privirile lor speriate erau îndreptate într-acolo. Poate de aceea nu simţiră un alt şobolan care ajunsese în spatele lor.

■

Viorel Pîrligras

MAŞINA DE FABRICAT UNIVERSUL

După un timp groaznic de îndelungat în care n-a făcut nimic, Maşina hotărî că trebuie să acţioneze cumva, să-şi dovedească sie însăşi că există, că poate realiza tot ce-i trece prin minte. În prima zi cree vidul, sau mai bine zis nu-l cree, ci-l descoperi în jurul ei. Odată făcută această constatare, Maşina se simţi extraordinar de mândră şi nu mai făcu nimic altceva în ziua aceea decât se bucură de descoperirea ei şi, mai ales, de mândria de a fi făcut o descoperire. În ziua următoare i se păru totul prea static şi de aceea născu câţiva curenţi. Bună treabă, îşi zise, dar la ce servesc curenţii în vid? Era ca şi cum nu i-ar fi creat. Îşi bătu capul toată ziua cum i-ar putea pune în evidenţă, iar a treia zi făcu nişte mase nedefinite de ceva palpabil, lipicios şi vâscos. Acestea zburau acum în toate părţile datorită curenţilor, dar necazul fu că nu putu toată noaptea să se odihnească din cauza loviturilor pe care bucăţile acelea materiale i le provocau când îi era lumea mai dragă. Cum curenţii erau răspândiţi anarhic, nici măcar nu putea bănui din care direcţie o va pocni în cap vreo bucată zburătoare. Şi atunci îşi dădu seama că e beznă, că e prea multă beznă şi că, dacă ar avea puţină lumină, ar reuşi să zărească şi corpurile pe care le crease cu o zi înainte. De aceea făcu lumină născocind câteva guguloaie de energie pe care le plasă ici, colo, pe cât posibil în afara curenţilor, ca să poate rămâne surse luminoase imobile. I se părură atât de frumoase sclipind pe fondul întunecat, încât dădu la iveala miliarde şi miliarde, răspândindu-le pe un spaţiu pe care nici ea nu-l mai putea pe de-a-ntregul. Ce frumos! Dar prea multă nemişcare... Dacă ar...? Bună idee! Şi Maşina se porni să imprime întregii creaţii o mişcare de carusel. Acum stelele străluceau în goană. Toate ca toate dar o plictiseau totuşi ordinea şi rigiditatea existente, aşa că, în a şasea zi, cree supernovele, antimateria şi găurile negre. Acum tot universul clocotea, se mişca, exploda în feerice jocuri de artificii şi mai ales se mărea el însuşi într-o lacomă expansiune. Obosită, dar mulţumită de măreaţa creaţie, Maşina îşi acordă luxul ca în ziua a şaptea să lenevească crâncen, contemplându-şi lucrarea.

Într-una din zilele ulterioare, în timp ce inventa noi amănunte distractive pentru măreaţa sa operă - chestii simpatice ca meteoriţi, comete, constelaţii, sisteme şi altele -, fu întreruptă din activitate de nişte voci piţigăiate. Stupoare!! Mai exista şi altcineva în afară de ea? Uimirea îi crescu şi mai mult atunci când vocile îi cerură să-şi decline identitatea întrebând-o scandalos de vulgar şi nepoliticos: "Tu cine eşti?". "Eu? se miră Maşina. Cum cine sunt eu?". Nu-i trecuse prin cap să mediteze asupra existenţei sale. Nici măcar n-avea un nume, ea era Maşina şi atâta tot. Cum vocile acelea mici insistau, ba chiar parcă începuseră să ameninţe că de nu le răspunde vor lua măsuri, Maşina se sperie şi căută să se autodefinească cu primul lucru care-i trecu prin minte. "Eu sunt Maşina de fabricat Universul!" Maşina de fabricat Universul? Hm...: nu suna rău! Ba chiar putea să jure că numele avea o oarecare prestanţă şi nobleţe în forma aceasta. Maşina se simţi deodată stăpână pe situaţie. "Voi cine sunteţi?" întrebă ea arogantă. "Noi suntem terrieni, veniţi de pe o planetă aflată în Sistemul Solar! Dar tu, cine eşti?" Ei, asta era culmea neobrăzării! "Maşina de fabricat Universul, v-am mai spus doar!" Vocile chicotiră. "Nu există un asemenea lucru! Din moment ce eşti o maşină, trebuie ca mai întâi să fi existat un constructor de maşini, aşa că nu poţi fi tu cel care a creat Universul!". "Şi totuşi eu sunt, eu am născocit tot ce se vede şi ce nu se vede!" izbucni speriată Maşina. "Îţi râzi de noi!" conchiseră vocile şi se depărtară din ce în ce nelăsând în urmă decât un gust amar de neîncredere.

Din momentul acela Maşina nu mai avu linişte. Auzi, să-i pună la îndoială cuvântul nişte... nişte... cum spuneau că le zice? Terrieni? Ce sunt ăştia? Sistemul Solar ea l-a creat; de unde-au apărut aceşti recalcitranţi? Căută cu febrilitate şi nu le descoperi planeta decât într-un îndelung târziu, căci Universul îşi cam făcea de cap şi se mişca, se mărea şi se muta tot timpul. Ce văzu pe planetă o făcu să fluiere uimită. Nicăieri, în tot Universul ei, nu mai exista aşa ceva. Pe o bucată de materie ca acelea, create la început, bine coaptă de un soare galben, se mişcau miliarde de lucruri vii şi năzdrăvane. Cum ajunseseră aici? Nu-şi amintea să fi născocit aşa ceva! Pesemne se iviseră singuri, erau o evoluţie a Universului, căci tot Universul evolua într-un fel. N-o irita atât prezenţa lor, cât faptul că nu voiau s-o recunoască drept demiurg absolut. Auzi, constructor de maşini!! Ce constructor de maşini? Nu-şi aducea aminte s-o fi construit cineva. Aşa exista de când se ştia. Dar de când se ştia? Tiii... grea întrebare! Chiar! Ea de unde apăruse? Nu, nu putea fi vorba de spaţiu, spaţiul nu exista, ştia prea bine că Universul ei este curbiliniu, se întoarce de unde a plecat, deunăzi se trezise pocnită în ceafă de una din primele constelaţii pe care le fabricase. Prin urmare se pune problema timpului. Adică a punctului lui de plecare. Care este punctul zero de plecare al timpului, punctul de când începuse să funcţioneze ea ca Maşină? Dar este vorba de o evoluţie a timpului? Foarte bine, timpul poate fi şi el curbiliniu ca şi spaţiul şi gata! Cu asta a pus punct tuturor dilemelor! Dar există totuşi o evoluţie! Cu inima îndoită trebuie să recunoască că există totuşi o evoluţie. Faptul că acum gândeşte, cugetă deci, lucru pe care nu-l făcea înainte, iată!, înseamnă că evoluează chiar şi ea, ca Maşină. Şi-ar fi închipuit ea vreodată, să zicem înainte de a crea Universul, că odată şi-odată îşi va pune probleme existenţialiste? Nu, cu siguranţă! Şi dacă e vorba de o evoluţie, a existat deci şi un moment în care ea, Maşina, era "bebeluş"? Absurd. Şi totuşi cum apăruse ea?

Tot gândind aşa, trecuseră câteva mii de ani şi Maşina găsi de cuviinţă să mai arunce un ochi asupra terrienilor, să vadă ce mai meşteresc ei, şi descoperi cu stupoare că îşi reorganizaseră nu numai planeta, ci şi Sistemul, ba chiar tot colţul lor de Univers! Inadmisibil, gândi. În ritmul acesta, îngâmfaţii vor pretinde în curând că ei au fabricat Universul. Şi într-adevăr, terrienii construiau acum o maşină uriaşă, gigantică, a cărei menire Maşina de fabricat Universul începea s-o bănuiască cu nelinişte. Degeaba, râse ea, eu voi avea de-a pururi un net avantaj asupra ei, nemaisocotind că eu sunt de fapt, chiar şi indirect, autorul ei. Dar nu mai râse când maşina se puse în funcţiune şi începu să înghită cu furie sisteme, galaxii, constelaţii, adică tot ce crease ea în atât amar de timp. O Maşină de distrus Universul! Asta creaseră prichindeii cupizi. Ei bine, nu! Maşina de fabricat Universul se porni să-l creeze din nou, dar concurenţa era inegală, noua maşină înghiţea totul mult mai repede decât îl crea ea. Cu furie, cu ciudă şi uimire descoperi că Maşina de distrus Universul înghiţi în scurt timp tot ce era de înghiţit, chiar şi pe trufaşii ei creatori, iar acum începuse s-o înghită şi pe ea, unica Maşină de fabricat Universul. Deplorabil sfârşit pentru o maşină binecrescută ca mine, gândi ea în timp ce era devorată bucată cu bucată, devenind tot mai mică şi mai mică şi mai mică...

În ultimul moment, înainte de a dispare de tot, Maşina descoperi secretul existenţei sale şi pieri consolată că nesăţioasa Maşină de distrus Universul va sfârşi prin a se autodistruge bucăţică cu bucăţică până la ultima părticică de materie care, neputându-se anihila, se va diviza încetul cu încetul, formând, cu timpul, o nouă Maşină de fabricat Universul, iar această Maşină, după un timp groaznic de îndelugat în care nu va fi făcut nimic...

Mugurel Dionisie

MICĂ POVESTE

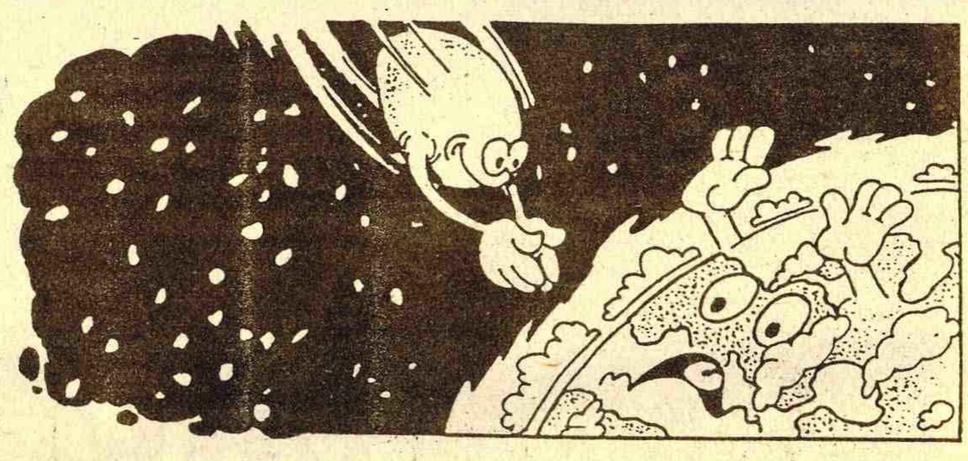

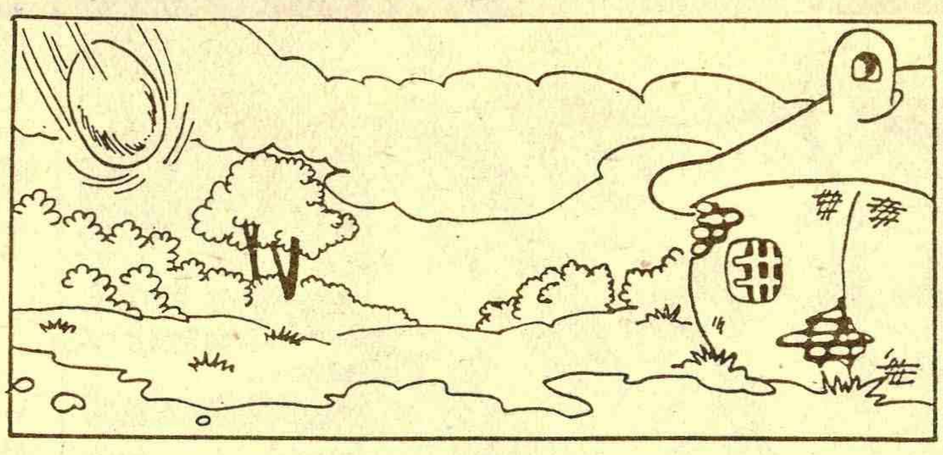

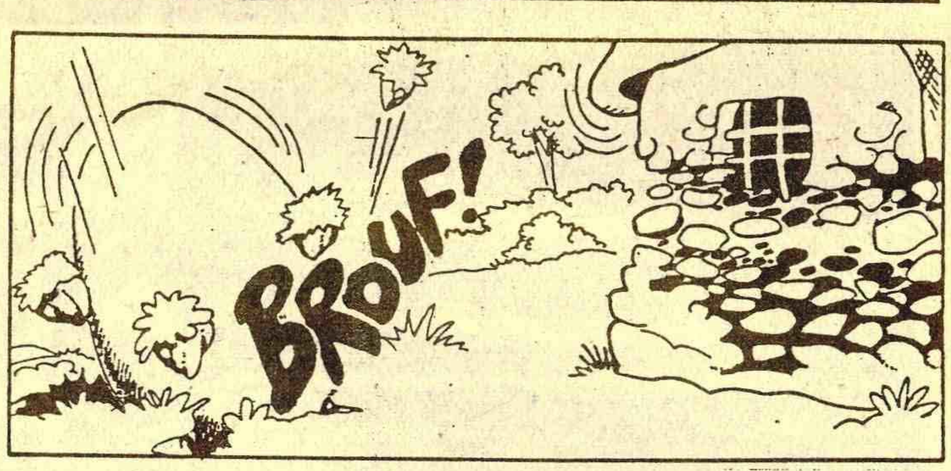

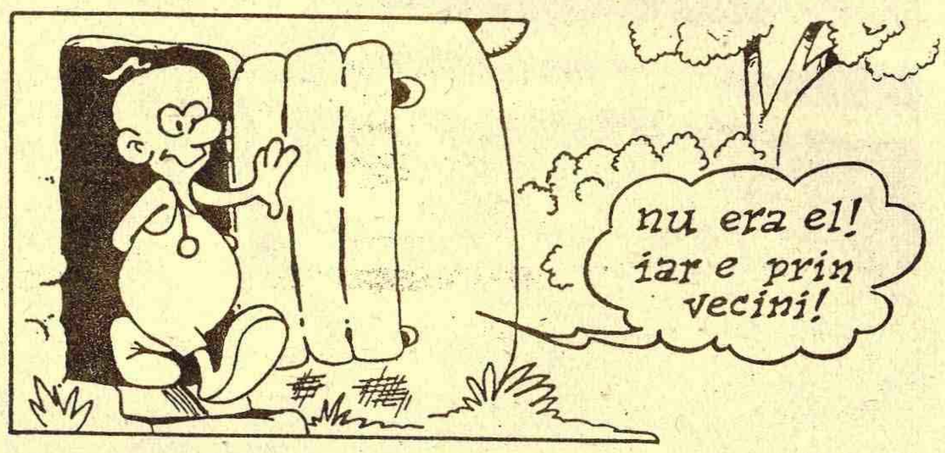

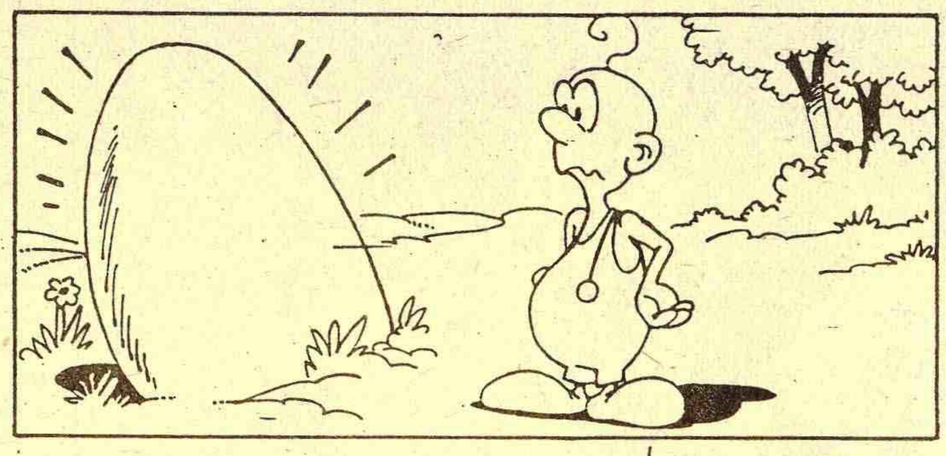

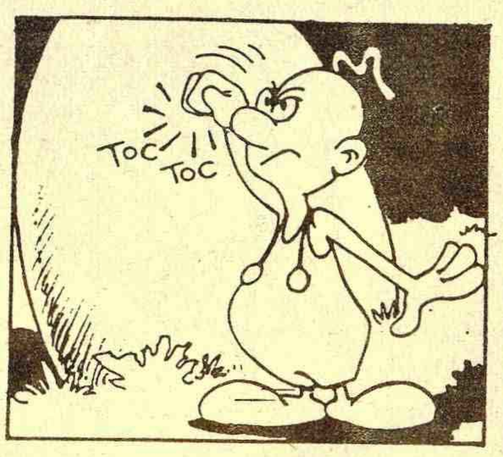

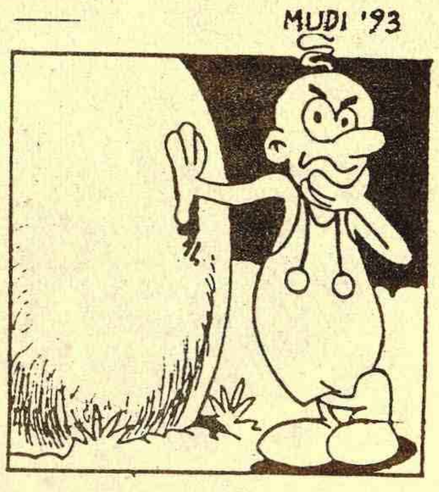

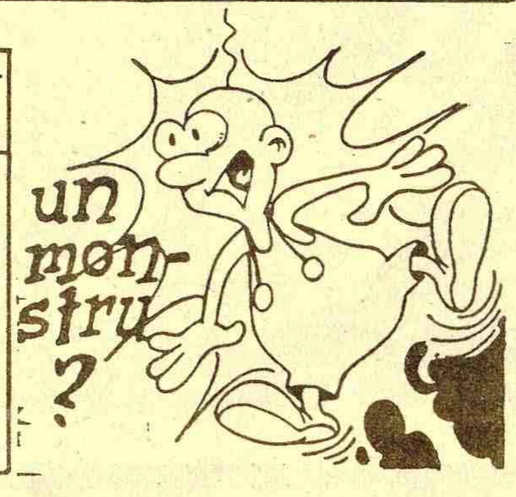

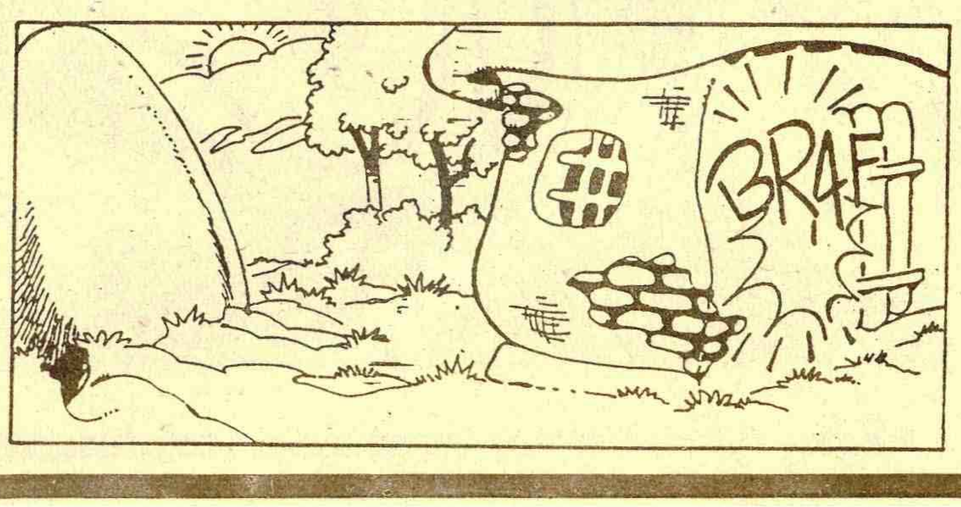

PRAGUL

Victor Martin

Ort se roti o dată în aer ca şi cum ar fi vrut să se înalţe şi se arunce iarăşi asupra lutului moale, scormonind mai departe.

- Erau aici, aici erau, mârâi mai mult pentru sine.

Mavi nu-l luă în seamă. Îşi înfundase picioarele în nisip. Zâmbea. Răcoarea îi făcea bine.

- Dar ce cauţi? Te văd foarte nervos, aruncă într-un târziu.

- Am ascuns mai multe sticle. Rom curat. Nu ştiu unde le-am pus. A plouat şi s-au şters urmele. Poate m-a urmărit vreunu şi le-a înhăţat.

Pe Mavi nu-l interesa. Îşi aprinsese o ţigară şi izbucni în râs.

- Ia ghiceşte pe ce stau!

Ort se aruncă şi îi şterse o palmă. Lui Mavi îi îngheţă râsul, iar faţa îi rămase strâmbă de mirare.

"Lasă că te văd eu, îşi zise. O să găseşti tu sticlele când o face plopul pere."

Celălalt se depărtase căutând mai departe, cu furie, jumătate sub mal, jumătate afară.

Mavi scormoni în nisip şi scoase o sticlă pipăind cu degetele picioarelor o alta. Împinse dopul înăuntrul sticlei şi înghiţi cu prudenţă.

"Nu e rău deloc, îşi zise înghiţind din nou, cu sete de astă dată."

Arsura îl făcea să lăcrimeze, dar nu se lăsă. Aprinse o nouă ţigară, lăsă sticla jos şi dădu un picior zdravăn în spate lui Ort. Acesta izbucni furios de sub mal, dar sticla i se înfipsese în priviri făcându-l să rămână cu gura căscată.

- Unde ai găsit-o?

- În nisip.

- Nu se poate. Eu, cu mâna mea, am băgat trei sticle în noroi, aici, sub mal.

- Mai bine ia şi bea! E foarte bun... Şi foarte tare.

Se ascunseră între sălcii şi începură să bea pasându-şi sticla.

- Sst! Ia taci!

Ort se ridică şi se pierdu între buruienile înalte, mişunând de şerpi. Trecu astfel un timp destul de lung. Mavi deveni îngrijorat şi se mută în alt tufiş. Dinspre râu apăruse Ort ţinând de guler un băiat mai mic decât ei.

- Hei! strigă Ort.

Mavi ieşi din tufe.

- Ăsta e strigoiu? întrebă privind de sus captura. Ce faci bă, nasolule, pe-aici?!

- Sunt cu vitele în zăvoi, mai jos, lângă râu, îngăimă piciul scoţând capul dintr-un trenci lung.

- Aha, cu vitele. Şi cum te cheamă?

- Lie.

- Lie? Al lipoveanului?

- Da, dar eram în trecere. Nu stau mult; trebuie să duc vitele la apă.

Se smuci, vrând să fugă. Ort îl prinse şi îl ridică în aer ţinându-l strâns de gât.

- Eşti în aer, ţâncule! Ai călcat pe pământ sacru. Ia adă Mavi sticla aia!

Îi dădură să bea cu forţa; băiatul începuse să tuşească violent. Ort îl lăsă jos şi îi turnă pe gât o nouă cantitate. Ţîncul rânji căzând în iarbă.

- Mi-e o foame de crăp. Romul ăsta e al dracului de tare. Pe aici nu e nimic de mâncare; ar fi bun şi un măr. Rădăcini peste tot, zise Ort.

- Ce-ar fi să mâncăm rădăcini. Am văzut într-un film. Nişte brazilieni mâncau zilnic rădăcini şi erau mai solizi ca tata, râse Mavi.

Ort scoase un cuţit, curăţă o rădăcină şi o tăie în felii subţiri. Sculară copilul şi îi dădură să mănânce. Văzând că nu are nimic, începură şi ei să ronţăie.

Lie întinse mâna şi luă iarăşi sticla cu rom. Rânjea ca un idiot ştergându-şi cu mâneca sudoarea şi lacrimile.

- Phiu, ce porcărie! aruncă Ort rădăcina mâncată pe jumătate.

Mavi se ridicase, aducând cealaltă sticlă. Ochii lui Ort luciră şi mai trase o înghiţitură.

- Am o idee.

- Ia, tu?!

- În apropiere e o brânzărie. Un calup de brânză e exact ce ne trebuie.

- Unde vine?

- Lângă picioarele podului dărâmat acum doi ani. A fost acolo abator; acum e brânzărie. Îl avem pe ăsta micu. Îl vârâm printre zăbrele, iar el ne deschide uşa; exact ca în "Tom degeţelul".

Lie încercă să protesteze, dar Ort îi închise gura cu o palmă.

Se ridicară şi porniră, după ce ascunseră a doua sticlă în bălării şi o sparseră pe prima de un trunchi.

Ajunseră destul de repede. Încercând mai multe geamuri, găsiră unul mai uşor de deschis şi împinseră ţâncul înăuntru.

Mavi transpirase de frică.

Intrară privind înapoi cu teamă, traseră uşa şi blocară yala. Lie, ca principal autor al spargerii, prinse curaj înfigându-şi mâinile murdare în cuburile albe ce pluteau într-o cuvă de lemn.

Încercară toate sortimentele de brânză până se săturară. Ort îşi lingea cu delicateţe degetele pline de smântână, aşezat picior peste picior, când ochii îi căzură pe telefonul vechi din ebonită neagră.

Ridică receptorul cu două degete ascultând glasul plat al centralistei: "Centrala, vă rog, ce doriţi?"

Ort pufni în râs acoperind receptorul cu mâna.

Ceilalţi mai că nu se tăvleau pe jos de râs. În receptor se auzi o voce densă, înfundată, apoi un sunet sec.

- A-nchis! se supără Ort.

Mavi nu se mai putea opri din râs. Cămaşa i se făcuse leoarcă de transpiraţie, iar ochii i se înroşiseră.

Râdea şi Lie fluturându-şi fesul.

(continuare în pag. 15)

✻ credem că a fost pe înţelesul tuturor

Viorel Pîrligras - **Madona cu pruncul**

VENUS ZÂMBEȘTE

James G. Ballard

Sunete slabe se auzeau în plină după-amiază.

În timp ce ne întorceam cu maşina de la ceremonia de dezvelire, secretara îmi spuse:

- Domnule Hamilton, cred că vă daţi seama în ce hal v-aţi făcut de râs.

- Nu fi atât de sarcastică, i-am spus, de unde era să ştiu că Loraine Drexel o să prezinte aşa ceva?

- 5000 $, zise ea reflectând. Nu e altceva decât o bucată de fier vechi. Şi zgomotul! Nu te-ai uitat la planurile ei? Pentru ce există Comitetul pentru Arte Frumoase?

Secretarele mele întotdeauna mi-au vorbit aşa şi numai în acel moment mi-am dat seama de ce. Am oprit maşina sub un pâlc de copaci, la capătul pieţei, şi m-am uitat înapoi. Scaunele fuseseră luate şi deja se adunase o mică mulţime în jurul statuii, uitându-se curioasă la ea. Nişte turişti loveau una din bare şi scheletul subţire de metal tremura din toate încheieturile. În ciuda acestui fapt, un sunet monoton şi tânguitor răzbătea de la statuie umplând aerul plăcut al dimineţii, supărând urechile trecătorilor.

- Raymond Mayo o s-o desfacă de pe piedestal în după-amiaza asta, am zis eu. Dacă nu cumva au făcut-o alţii pentru noi. Mă întreb unde e domnişoara Drexel?

- Nu te îngrijora, n-ai s-o mai vezi vreodată la Nisipurile Purpurii. Pun pariu că e la jumătatea drumului care duce la Plaja Roşie.

Am bătut-o pe Carol pe umăr.

- Relaxează-te. Erai frumoasă în fusta cea nouă. Probabil că la fel gândea şi de Medicis despre Michelangelo. Pe care trebuie să-l judecăm?

- Pe tine, a zis ea. Doar erai în comitet, nu?

- Draga mea, i-am explicat calm. E vorba de sculptura sonică. Încerci să câştigi o bătălie pe care publicul a pierdut-o acum 30 de ani.

Ne-am dus înapoi la birou cu maşina, păstrând o tăcere grea. Carol era neliniştită pentru că fusese obligată să stea alături de mine pe platformă când publicul începuse să comenteze cuvântarea mea la dezvelirea statuii. Făcând abstracţie de asta, dimineaţa fusese dezastruoasă din toate punctele de vedere. Ceea ce putea fi acceptat fără comentarii la **Expo 75** sau la **Venice Bienale** era fără putinţă de tăgadă demodat la Nisipurile Purpurii.

Când ne hotărâsem să comandăm o sculptură sonică pentru piaţa din centrul Nisipurilor Purpurii, Raymond Mayo şi cu mine am fost de acord să angajăm un artist local. Erau o grămadă de sculptori profesionişti la Nisipurile Purpurii, dar numai trei au catadicsit să se prezinte în faţa comitetului. Cei doi pe care i-am văzut erau graşi, bărboşi, cu pumni enormi şi planuri imposibile - unul implica un pilon de 30 de metri înălţime, din aluminiu vibrator, iar celălalt un grup familial impozant ce presupunea peste 15 tone de bazalt urcat pe treapta megalitică a unei piramide. Pentru fiecare ne-a trebuit o oră de parlamentări ca să-i scoatem afară din biroul comitetului.

Al treilea era o femeie: Lorraine Drexel. Această fiinţă elegantă şi autocrată, cu o pălărie cât o roată de car, cu ochi negri ca orhideea, semăna cu un model apropiat de Giacometti şi John Cage. Purtând o rochie din crep albastru de China ornamentată cu şerpi şi alte embleme ale noii arte, stătea în faţa noastră ca o Salomee fugită din lumea lui Aubrey Bekerdsley. Ochii ei imenşi ne priveau cu un calm aproape hipnotic ca şi cum chiar în momentul ăla descoperise o calitate unică la cei doi amabili diletanţi ai Comitetului pentru Arte Frumoase.

Stătuse la Nisipurile Purpurii numai 3 luni, venind de pe ruta Berlin, Calcutta şi Centrul Noilor Arte de la Chicago. Cea mai mare parte din sculpturile sale de ultimă oră fuseseră diferite interpretări ale imnurilor tantrice şi hinduse. Mi-am adus aminte de o scurtă aventură a ei cu un cunoscut cântăreţ de pop ucis mai târziu într-un accident de maşină. Fusese un devotat entuziast al celei care stătea în faţa noastră. Pe vremea aceea oricum nu ne gândisem la pătrimile acestui instrument infernal care zgâria atât de îngrozitor urechea locuitorului din vest. Ne arătase un album cu sculpturile ei, construcţii interesante de crom care intrau în concurenţă cu ilustraţiile ultimelor reviste de artă. Într-o juma' de oră semnasem contractul.

Am văzut pentru prima oară statuia în după-amiaza aia, cu 30 de secunde înainte să-mi încep cuvântarea către grupul special ales dintre locuitorii de seamă de la Nisipurile Purpurii. De ce nici unul din noi nu catadicsise să se uite la ea înainte, nu înţeleg. Titlul tipărit pe invitaţii **"Sunet şi Quantum Sinteză Generatoare 3"** păruse puţin ciudat şi forma în genere a statuii învelite păruse încă şi mai suspicioasă. Mă aşteptam la o înfăţişare omenească stilizată dar structura ascunsă de vălul acustic avea proporţiile unui radar aerian de mărime mijlocie. Oricum Lorraine Drexel stătea lângă mine pe platformă cu ochii săi lipsiţi de expresie cercetând mulţimea de jos. Un zâmbet visător îi dădea înfăţişarea unei Mona Lisa îmblânzită. Am încercat să nu mă gândesc la ce am văzut după ce Raymond Mayo a smuls pânza ce acoperea opera. Cu piedestal statuia avea 4 metri înălţime. Trei picioare subţiri de metal ornamentate cu ţinte şi cruci se ridicau de pe soclu formând în partea de sus un triunghi cu care se termina statuia. Prinsă de aceasta era o structură zimţată care la prima vedere părea a fi un radiator cu grilă de tip vechi Buick. Fusese întors în formă de U având 2 metri transversal şi cele două braţe ale U-ului formau orizontal un singur rând de protuberanţe sonice, fiecare de 30 de centimetri, ridicându-se în sus ca dintele uriaş al unui piaptăn. Sudate aparent la întâmplare pe toată statuia se aflau 20-30 de giruete filigramate.

Asta era tot. Întreaga structură zgâriată de crom avea o înfăţişare groaznică de antenă deteriorată, lăsată în voia sorţii. Uimit de primul val de răgete cu care statuia te îngheţa, mi-am început cuvântarea şi ajunsesem pe la jumătate când am observat că Lorraine Drexel părăsise scaunul de lângă mine. Publicul începuse să se ridice şi să-şi acopere urechile, strigând la Raymond să scoatăbanda acustică. O pălărie a plonjat în aer pe lângă capul meu şi-a aterizat exact pe unul din miezurile sonice. Acum statuia scotea un sunet ascuţit intermitent, un cântec ca de sitar care aveam senzaţia că-mi distruge creierul. Răspunzând protestelor şi fluierăturilor, am început să urlu, sunete ca de bucium ducând la încetarea traficului până în cea ma îndepărtată parte a pieţii.

În timp ce publicul părăsea locurile în masă, am terminat ianudibil **speech**-ul, sunetele scoase de statuie fiind acoperite de ţipete şi urlete. Apoi Carol mă apucă de braţ, cu ochii în flăcări. Raymond îmi arătă cu o mână nervoasă statuia.

Noi trei eram singurii pe platformă, rândurile scaunelor întoarse umplând piaţa şi împrejurimile. Stând la 20 de metri de statuia care acum începuse să scoată nişte sunete calme era Lorraine. Mă aşteptam să citesc furie şi nervi pe faţa ei dar, dimpotrivă, ochii ei ficşi arătau mila unei văduve plină de durere, insultată la înmormântarea soţului. În timp ce aşteptam, penibili, uitându-ne la vântul care împrăştia programele rupte, s-a întors pe tocurile ei de diamant şi a traversat piaţa.

Nimeni nu dorea să facă ceva cu statuia, aşa că până la urmă mi-a rămas mie. Lorraine a părăsit Nisipurile Purpurii în ziua în care statuia a fost dezmembrată. Raymond a avut o scurtă convorbire telefonică cu ea înainte ca Lorraine să plece. M-am gândit că o să-i vorbească destul de supărată şi nu m-am apucat să ascult convorbirea.

- Ei bine? am întrebat. O vrea înapoi?

- Nu. Raymond părea prea puţin intrigat. A spus că ne aparţine nouă.

- Mie şi ţie?

- Tuturor. Raymond bău nişte scotch găsit pe masa de pe verandă. Apoi începu să râdă.

- Bine, dar de ce?

- Nu ştiu. Doar mi-a spus că statuia o să ne placă până la urmă.

Nu aveam unde să duc în altă parte opera, aşa că am pus-o afară în grădină. Fără piedestal era doar de 2 metri înălţime. Acoperită de arbuşti, se calmase şi acum emitea o melodie armonioasă şi plăcută, rondurile moi ciripind în căldura după-amiezii. Şuierăturile ca nişte sitari pe care le transmitea statuia în piaţetă, asemeni unei chemări patetice de dragoste a lui Lorraine Drexel către iubitul ei decedat, dispăruseră complet, ca şi când statuia ar fi fost luată de acolo. Fusesem atât de supărat din cauza dezastruoasei dezveliri a statuii încât nici nu prea avusesem timp să o studiez şi acum credeam că arăta mult mai bine în grădină decât la Nisipurile Purpurii, barele de crom şi formele abstracte contrastând cu deşertul ca o reclamă de vodcă. Peste câteva zile o ignoram cu totul.

Peste o săptămână sau cam aşa ceva stăteam pe terasă, după prânz, tolăniţi pe scaune. Aproape că adormisem când Carol mi-a spus:

- Domnule Hamilton, cred că se mişcă.

- Ce se mişcă?

Carol se ridicase în picioare, cu capul într-o parte.

- Statuia. Arată altfel.

Mi-am aţintit privirea pe statuia care se afla la 20 de metri distanţă. Radiatorul cu grilă de la vârf se curbase puţin dar cele trei bare de susţinere păreau încă mai mult sau mai puţin drepte.

- Probabil că ploaia de noaptea trecută a înmuiat solul, am zis eu.

Am ascultat melodiile liniştite aduse de vântul cald şi apoi m-am lăsat pe spate somnoros. Am auzit-o pe Carol aprinzându-şi o ţigară, după ce prăpădise patru chibrite, şi plimbându-se în verandă.

Când m-am sculat, peste o oră, stătea ţeapănă în scaun, o cută

încreţindu-i fruntea.

- Ai înghiţit o albină? am întrebat. Pari îngrijorată.

Apoi ceva îmi atrase atenţia.

M-am uitat o clipă la statuie.

- Ai dreptate. Se mişcă.

Carol dădu din cap că da. Forma statuii se schimbase perceptibil. Grila se transformase într-o gondolă ale cărei miezuri sonice păreau să atingă cerul şi cele trei bare erau mai depărtate. Toate unghiurile păreau diferite.

- Credeam că ai observat, a zis Carol în timp ce mergeam spre statuie. Din ce e făcută?

- Fier amestecat, cred. Trebuie să fie o grămadă de cupru sau plumb în ea. Căldura o face să se îndoaie.

- Atunci de ce nu se răsuceşte în sus, ci în jos?

Am atins una din barele care-mi veneau la nivelul umărului. Se replia elastic în timp ce aerul trecea prin giruete şi vibra în palma mea. Am apucat-o în palme şi am încercat s-o ţin ţeapănă. Un puls slab dar perceptibil se simţea. M-am dat înapoi ştergându-mă de cromul care mi se depusese pe mâini. Armoniile mozartiene se terminaseră şi acum statuia cânta ca şi cum ar fi avut corzi Mahler. Deoarece Carol stătea în picioarele goale, mi-am adus aminte că înălţimea specifică pe care i-o dădusem în raport cu Lorraine era de 2 metri. Dar statuia avea cu un metru mai mult decât Carol, gondola fiind de cel puţin 2 metri transversal. Barele şi vergile păreau mai groase şi mai grele.

- Carol, am zis. Adu-mi o schemă. Sunt câteva în garaj.

A venit înapoi cu două piese desenate şi un bomfaier.

- Vrei s-o dai jos? m-a întrebat.

- Dragă, ăsta e un Drexel original. Am luat una din scheme. Vreau doar să mă conving că sunt nebun.

Am început să tai o serie de bucăţi mici din toate părţile statuii, având grijă să păstrez dimensiunea scrisă în schemă. Metalul era moale, era plin de rugină dar sub el avea o licărire strălucitoare.

- E-n ordine, am zis eu după ce am terminat. Hai să bem ceva.

Am stat pe verandă şi am aşteptat. Mi-am aţintit ochii asupra statuii şi aş fi putut să jur că nu s-a mişcat. Dar când ne-am dus înapoi peste o oră, gondola se răsucise spre dreapta din nou,atârnând în jos ca o imensă gură de metal. Nu era nevoie să verific fiecare crestătură în schemă. Era dublura statuii de la distanţă.

- Domnule Hamilton, a zis Carol. Uitaţi-vă la asta.

A arătat spre una din bare. Ridicându-se din scara de crom ieşeau nişte mici şi ascuţite nipluri. Unul sau două începuseră să se adâncească. Nu era nici un dubiu că erau miezuri sonice în stare incipientă.

Am examinat cu grijă restul statuii. Peste tot ieşeau noi bucăţi de metal, arcuri, vârfuri, volute duble şi ascuţite, transformând statuia originală într-o construcţie mai groasă şi mai elaborată. Un amestec de sunete pe jumătate familiare, fragmente dintr-o grămadă de simfonii şi uverturi murmurau în jurul statuii. Aceasta avea mult peste 4 metri înălţime. Am pus mâna pe una din barele grele şi am simţit mai tare pulsul, bătând în metal cu putere, ca şi cum ar fi pătruns în miezul propriei muzici.

Carol se uita la mine cu o privire înţepată şi neliniştită.

- Ia-o încet, am zis. Nu face altceva decât să crească.

Ne-am întors în verandă şi am privit.

La ora 6 seara statuia avea mărimea unui copăcel. O transpunere simultană a **Uverturii Festivalului Academic** a lui Brahms şi **Primul concert pentru pian** al lui Rahmaninov se auzi în toată grădina.

- Cel mai ciudat lucru, a zis Raymond în dimineaţa următoare, înălţîndu-şi vocea deasupra barului, este că e încă un Drexel.

- Adică totuşi o sculptură, vrei să spui?

- Mai mult decât atât. Ia orice secţiune şi o să-ţi dai seama că motivele originale se repetă. Fiecare giruetă, fiecare volută are maniera autentică a lui Drexel, ca şi cum ea însăşi ar fi modelat-o. Trebuie să recunosc că predilecţia asta pentru compozitorii romantici e un pic cam nelalocul ei cu trilul ăla de sitari dar în genere e un lucru bun, aş zice eu. Te poţi aştepta să auzi în orice moment Beethoven, probabil Simfonia Pastorală.

- Ca să nu punem la socoteală cele cinci concerte de pian cântate deodată, am zis eu acru.

Plăcerea locvace a lui Raymond pentru acest monstru muzical din grădină mă neliniştea. Am închis geamurile de la verandă, dorindu-mi ca el însuşi să fi instalat statuia în sufrageria apartamentului său de jos.

- Presupun că n-o să crească mereu.

Carol îi dădu lui Raymond încă un scotch.

- Ce crezi că ar trebui să facem?

Raymond dădu din umeri.

- De ce să-ţi faci probleme? îşi dădu el aere. Când începe să dărâme casa mai tai din ea. Slavă Domnului, bine că am desfăcut-o. Dacă asta s-ar fi întâmplat în nisipurile Purpurii...

Carol îmi atinse mâna.

- Domnule Hamilton, poate că asta aşteptase Lorraine Drexel, să înceapă să se întindă în tot oraşul şi muzica să-i înnebunească pe oameni.

- Ai grijă, am avertizat-o. Te întreci cu gluma. Cum a spus Raymond, putem să o tăiem la orice oră şi să topim totul.

- Atunci de ce n-o faci?

- Vreau să văd până unde o să se întindă, am zis eu.

De fapt motivele mele erau mult mai complexe. Înainte să plece, e clar că Drexel pusese o piază rea perversă să lucreze în interiorul statuii. O răzbunarea bizară pentru că dispreţuisem munca ei. Aşa cum spusese Raymond, babilonia de acum a muzicii simfonice nu avea nici o legătură cu melancolia sunetelor pe care le-a scos prima oară statuia. Oare coardele astea blestemate fuseseră puse ca requiem pentru iubitul ei mort, sau chiar să fi pus în ele concepţia că îl cheamă înapoi, fiind o inimă care nu se lasă uşor distrusă. Oricare i-ar fi fost motivele, fuseseră transformate în acest ciudat travesti care stătea în grădina mea.

Am privit statuia care aproape că ajungea la gazon. Căzuse sub presiunea propriei greutăţi şi stătea pe o parte într-un unghi, ca o spirală uriaşă, 7 metri în lungime şi 5 în înălţime, ca scheletul unei balene futuriste. Fragmente din **Spărgătorul de nuci** şi **Simfonia Italiană** a lui Mendelssohn se auzeau din ea, întrerupte deodată de fragmente strălucitoare din **Concertul pentru pian** al lui Grieg. Selecţia acestor pasaje ciopârţite păreau desemnate special ca să mă calce pe nervi.

Am stat lângă statuie aproape toată noaptea. După ce Carol a plecat la culcare, m-am dus cu maşina până labucata de gazon de lângă casă şi am stins farurile. Statuia se profila luminoasă în întuneric făcându-şi singură reclamă, din ce în ce mai multe dispozitive sonice ieşind la iveală în strălucirea gălbuie a luminii. Îşi pierdu forma iniţială; grila ca un dinte se învălui singură şi apoi dădu naştere la noi bare şi vergi care se ridicară în sus, spiralate, fiecare dând naştere la 2-3 protuberanţe la rândul său. Imediat după miezul nopţii începu să se îndoaie şi se prăbuşi deodată.

Acum mişcările sale erau de răsucire. Soclul se ridicase în aer şi atârna undeva la mijlocul amestecăturii, rotindu-se încet, iar principalele puncte ale activităţii se aflau la fiecare capăt. Raza de extindere creştea. Am observat o nouă protuberanţă ieşind. Pe când una din bare se rotunji, un mic nod îşi făcu loc prin crom. Într-un minut se transformă într-un pinten de vreo 2 centimetri lungime, se îngroşă, începu să se curbeze şi cinci minute mai târziu se transformă într-un miez sonic ca un gâtlej plin, în lungime de 30 de centimetri.

Raymond arătă spre doi dintre vecinii mei stând în picioare pe acoperişurile caselor, la 100 de metri distanţă, alertaţi de muzica ce ajungea până la ei.

- În curând toată lumea din Nisipurile Purpurii o să vină aici. Dacă aş fi în locul tău aş acoperi-ocu o draperie acustică.

- Dacă aş putea să găsesc una de mărimea unui teren de tenis. E timpul să facem totuşi ceva. Vezi dacă poţi să dai de urma lui Lorraine Drexel. Am de gând să aflu ce pune în mişcare statuia asta.

Folosind fierăstrăul, am tăiat o bucată de un metru şi i-am dat-o doctorului Blackett, un vecin excentric dar amabil care uneori se aventura el însuşi să sculpteze. Am mers înapoi. În comparaţie cu grădina, veranda era liniştită. Singurul dispozitiv sonic transmitea doar câteva note la întâmplare, fragmente dintr-un quartet de Weber.

- Ce zici de asta?

- Remarcabil, a zis Blackett. A îndoit bara din mâini. Aproape plastic. E clar că există circummutaţie. Probabil şi fototropie. Hm, aproape e ca o plantă.

- Trăieşte.

Blackett râse.

- Dragul meu Hamilton, bineînţeles că nu. Cum s-ar putea întâmpla aşa ceva?

- Ei bine, de unde îşi ia noul material? Din pământ?

- Din aer. Nu ştiu încă dar îmi imaginez că sintetizează rapid o formă alotropică de oxid feros. Cu alte cuvinte e vorba de o simplă rearanjare fizică a constituenţilor ruginiţi. Blackett trase de mustaţa mare şi deasă şi se uită la statuie cu o privire visătoare. Din punct de vedere muzical e destul de curios - un conglomerat ciudat de cele mai proaste note compuse vreodată. Cred că odată statuia a suferit serioase traume sonice. Se comportă ca şi cum ar fi fost lăsată o săptămână într-o curte de la şosea. Ai vreo idee ce s-a întâmplat?

- Nu chiar.

I-am evitat privirea în timp ce ne duceam înapoi la statuie. Se pare că a simţit prezenţa noastră şi a început să cânte notele de început de la opera lui Elgar **Pompă şi împrejurări**, un marş. Oprindu-mă deliberat din mers, i-am zis lui Blackett:

- Deci dacă vreau să o reduc la tăcere, singurul lucru pe care trebuie să-l fac e să-l ciopârţesc în două bucăţi de câte un metru lungime?

- Dacă te îngrijorează. Oricum, ar fi interesant s-o laşi în cazul în care poţi suporta zgomotul. Nu există nici un fel de pericol că o să crească fără oprire.

Se ridică şi pipăi una din bare.

- E încă tare, dar în curând va începe să devină cărnoasă ca un fruct trecut şi se va rupe-n bucăţi, distrugându-se singură. Să sperăm cu un **Requiem** al lui Mozart şi finalul de la **Gotterdammerung.**

Mi-a zâmbit arătându-şi dinţii ciudaţi.

- Adică va muri, dacă preferi.

Oricum, îşi făcuse calculele fără Lorraine Drexel.

La şase dimineaţa, a doua zi, m-am trezit din cauza zgomotului. Acum statuia avea 16 metri lungime şi traversa toate straturile de flori din fiecare colţ al grădinii. Se auzea ca şi cum o orchestră întreagă ar fi cântat simfonia unui nebun de legat, în centrul gazonului. La capătul cel mai depărtat, unde era grădina alpină, miezurile sonice încă îşi treceau în revistă melodiile romantice, o babilonie de Mendelssohn, Schubert şi Grieg dar aproape de verandă ele emiteau ritmurile sincopate ale lui Stravinski şi Stockhausen.

Am trezit-o pe Carol şi am luat micul dejun foarte nervos. ▶

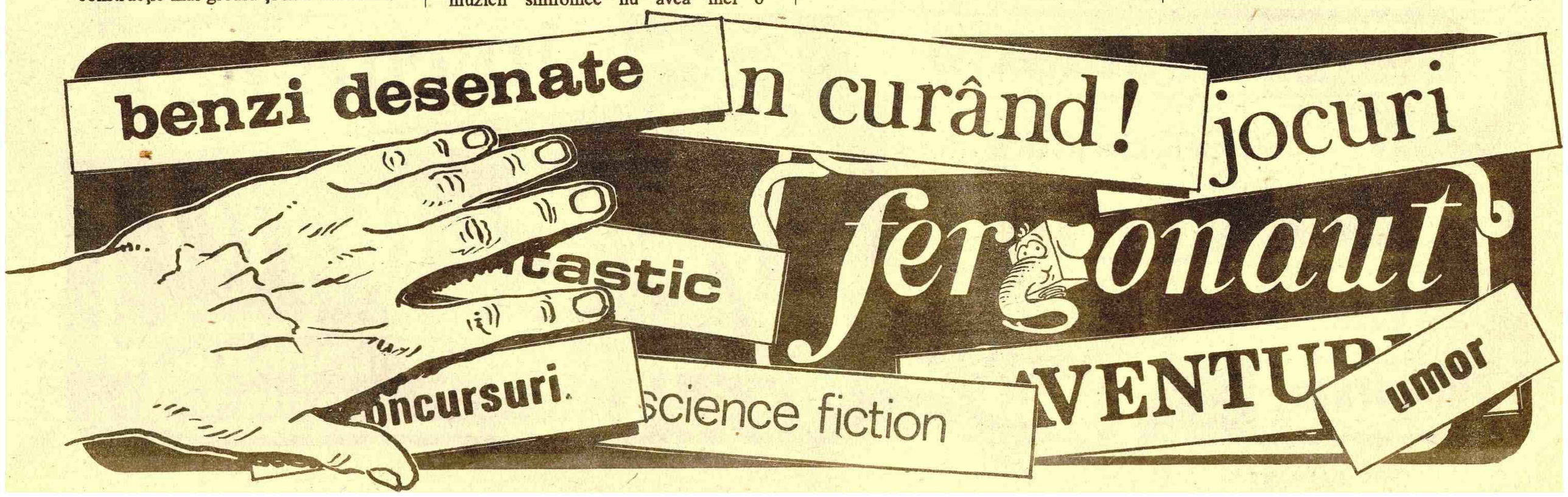

- Domnul Hamilton, a strigat ea. Trebuie s-o opreşti!

Cele mai apropiate protuberanţe erau la numai un metru de uşile de sticlă de la verandă. Cele mai groase braţe al statuii aveau peste 10 centimetri în diametru şi pulsul zvâcnea în ele ca apa sub presiunea unui furtun cu foc.

Când primele maşini de poliţie au dat târcoale de-a lungul şoselei am intratîn garaj şi am căutat fierăstrăul.

Metalul era moale şi lama s-a adâncit repede în el. Am lăsat bucăţile tăiate într-o movilă, deoparte; sunete la întâmplare se auzeau în aer, separate de partea centrală a statuii, fragmentele fiind aproape inactive, aşa cum bănuise doctorul Blackett. Pe la ora două în după-amiaza aceea tăiasem cam jumătate de statuie şi am redus-o la dimensiuni suportabile.

- Asta o s-o oprească să crească, i-am zis lui Carol.

Am înconjurat statuia tăind unele din barele mai zgomotoase.

- Mâine am s-o termin de tăiat toată.

Nu eram deloc surprins când m-a sunat Raymond şi mi-a spus că nu a dat pe nicăieri de urma lui Lorraine Drexel.

La două, în noaptea aceea, m-am sculat pentru că una din ferestre s-a prăbuşit pe duşumeaua camerei. O volută metalică enormă plutea în aer ca un cioc, prin ochiul de geam spart, miezul sonic urlând la mine.

O jumătate de lună se vedea pe cer aruncând o lumină densă, cenuşie peste grădină. Statuia crescuse din nou şi era de două ori mai mare decât fusese la vârf în dimineaţa trecută. Umplea întreaga grădină într-o grămadă de încâlcituri ca scheletul unei clădiri distruse. Deja protuberanţele care creşteau ajunseseră la geamurile dormitorului, în timp ce altele urcaseră pe garaj şi intrau în acoperiş rupând bucăţele de metal galvanizat.

Pe toată statuia, mii de miezuri sonice străluceau în lumina izvorâtăprin geam. Până la urmă am intonat la unison sfârşitul **Simfoniei apocaliptice** a lui Bruckner.

M-am dus în dormitorul lui Carol, care din fericire se afla la celălalt capăt al casei şi am pus-o să promită că o să stea în pat. Apoi i-am telefonat lui Raymond Mayo. A venit într-o oră cu o torţă de oxiacetilenă şi nişte cilindri de la un localnic ce-l luase cu maşina.

Statuia creştea la fel de repede, odată ce o tăiam creştea la loc, dar la prima geană de lumină ivită, pe la şase fără un sfert, odoborâsem.

Doctorul Blackett se uita cum retezam ultimele fragmente ale statuii.

- E o porţiune în partea grădinii alpine care de-abia se aude. Cred că ar merita s-o păstrăm.

Mi-am şters sudoarea cu rugină de pe faţă şi am dat din cap că nu:

- Nu, îmi pare rău, dar crede-mă că o dată mi-a ajuns.

Blackett a dat din cap înţelegător şi s-a uitat posomorât la mormanele de fier care mai rămăseseră din statuie.

Carol, buimăcită un pic de tot ce se întâmplase, turna cafea şi brandy. În timp ce ne-am tolănit pe două din scaune, cu mâinile şi feţele pline de rugină şi resturi metalice, am reflectat cu parşivitate că nimeni nu putea acuza Comitetul pentru Arte Frumoase că nu s-a devotat din toată inima proiectelor sale.

Am ieşit afară să fac un ultim tur prin grădină, alegând partea pe care o menţionase Blackett, apoi l-am condus pe localnicul care venise cu camionul său. I-au trebuit lui şi oamenilor lui o oră să încarce fragmentele de fier - estimate cam la o tonă şi jumătate - în vehicul.

- Ce fac cu ele? a întrebat el în timp ce urca în camion. Le duc la muzeu?

- Nu, aproape c-am urlat eu. Scapă de ele. Îngroapă-le undeva sau, şi mai bine, topeşte-le cât mai curând posibil.

Când au plecat, eu şi Blackett am înconjurat împreună grădina. Arăta de parcă ar fi explodat acolo carcasa unei şrapnele. Bucăţi mari de gazon erau doborâte în tot locul şi iarba care nu fusese smulsă de statuie fusese călcată în picioare de noi. Pilitură de fier era împrăştiată ca praful pe tot gazonul, sunete pierdute, în surdină, se auzeau în lumina soarelui ce scălda grădina.

Blackett s-a aplecat şi a luat o mână de grăunţe.

- Dinţii dragonului. Mâine o să te uiţi pe geam şi o să auzi **Massa în B Minor**.

A lăsat grăunţele să-i alunece printre degete.

- Oricum, presupun că ăsta e sfârşitul statuii.

Nu ar fi putut să greşească mai mult.

Lorraine Drexel ne-a dat în judecată. Probabil că citise din întâmplare articolele din ziare şi şi-a dat seama că i s-a ivit o ocazie. Nu ştiu unde se ascunsese dar avocaţii săi apărură destul de repede, fâlfâindu-ne pe la nas contractul iniţial şi arătându-ne punctul care garanta protejarea statuii de orice distrugere care ar fi putut fi provocată de vandali, animale sau opinia publică ce era nemulţumită. Principala ei acuzaţie se referea la distrugerea reputaţiei sale - dacă hotărâsem să nu expunem public statuia, trebuia să supraveghem transportarea ei într-un loc fără pericole, nu să o dezmembrăm în aer liber şi să vindem fragmentele unui oarecare bişniţar. Acest afront deliberat, insistaseră avocaţii ei, o costaseră comisioane care se ridicau la cifra de cel puţin 15.000 $.

Auzind aceste prime învinovăţiri, ne-am dat seama că, în mod absurd, singura noastră mare problemă era cum să dovedim cuiva care nu fusese aici că statuia începuse să crească. Cu puţin noroc am obţinut câteva amânări şi Raymond şi cu mine am încercat să găsim ce-am putut din rămăşiţele statuii. Tot ce-am găsit au fost cele trei bare mici, acum complet inerte, ruginind în nisip pe marginea uneia din curţile cu vechituri de pe Plaja Roşie. Aparent, luând vorbele mele ad literam, localnicul cu care făcusem contractul îngrămădise restul statuii într-o moară de metal, ca să fie topită.

Singura noastră soluţie se reducea la autoapărare. Raymond şi cu mine am depus mărturie că statuia începuse să crească şi apoi Blackett a ţinut o predică lungă, având în vedere deficienţa muzicală a statuii. Judecătorul, un bătrân ursuz şi nervos, parcă de la şcoala spânzurătorii, imediat a hotărât că vrem să ne batem joc de el. Eram terminaţi de la bun început.

Ultima înfăţişare a avut loc nu mai înainte de 10 luni de la dezvelirea statuii în centrul Nisipurilor Purpurii şi când a sosit verdictul am fost surprinşi. Lorraine primea drept răscumpărare 30.000 $.

- Poate că ar fi trebuit până la urmă să luăm pilonul, i-am zis lui Carol în timp ce păraseam curtea tribunalului. Chiar şi treapta piramidei ne-ar fi dat mai puţină bătaie de cap.

Raymond ne-a însoţit şi ne-am dus pe balcon, la capătul coridorului, să luăm puţin aer.

- Nu te mai agita, a zis Carol curajoasă. În definitiv, totul s-a terminat.

M-am uitat peste acoperişurile de la Nisipurile Purpurii, gândindu-mă dacă cei 30.000 $ trebuia să-i dăm noi sau nu. Clădirea judecătoriei era nouă şi, printr-o neplăcută ironie a soartei, primul caz fusese al nostru. O mare parte din duşumea şi tencuială nu exista încă, iar balconul nu avea ţigla pusă. Stăteam pe o bară de metal expusă la vedere; cu un etaj sau două mai jos se pare că cineva nituise grinda şi bara de la picioarele mele vibra liniştitor.

Apoi mi-am dat seama că nu erau sunete scoase de cuie lovite şi că mişcarea de la picioarele mele nu era o vibraţie, ci un mic puls ritmic. M-am aplecat şi mi-am pus mâinile pe bară. Raymond şi Carol mă priveau curioşi.

- Ce e, domnule Hamilton? m-a întrebat Carol când m-am ridicat în picioare.

- Raymond, am zis, când au început să lucreze la clădirea asta? La fundaţie, vreau să zic.

- Acum patru luni, cred. De ce?

- Patru. Am dat uşor din cap aprobator. Spune-mi, cât crezi că i-ar lua oricărei bucăţi de fier aruncate la întâmplare să fie refăcută la o moară de metal şi pusă din nou în circulaţie, spre folosinţă?

- Ani, dacă e pusă într-o curte de vechituri.

- Dar dacă a ajuns la moara de metal?

- O lună sau cam aşa ceva. Chiar mai puţin.

Am început să râd arătând grinda.

- Pipăie asta. Hai, pipăie asta!

Încruntându-se, au îngenunchiat şi şi-au lipit palmele de grindă. Apoi Raymond s-a uitat urât la mine. M-am oprit din râs.

- Ai simţit-o?

- Dacă am simţit-o? a repetat Raymond. O pot auzi. Lorraine Drexel, statuia. E aici!

Carol pipăia statuia, ascultând-o.

- Cred că murmură, a zis ea uimită. Sună ca statuia.

Când am început din nou să râd, Raymond m-a apucat de braţ.

- Încetează, întreaga clădire o să înceapă în curând să răsune.

- Ştiu, am zis posomorât. Şi nu numai clădirea asta. Am luat-o pe Carol de braţ. Haide, hai să vedem dacă a început.

Am urcat la ultimul etaj. Zidarii tocmai voiau să intre înăuntru şi în tot locul erau capre de lemn şi şipci. Zidurile erau deocamdată numai din cărămizi, având între ele grinzi la intervale de 5 metri.

N-a trebuit să mergem prea departe. Ieşind din una din grinzile de metal, sub acoperiş, era o volută lungă ce se transformă încet într-un dispozitiv sonic. Fără să ne mişcăm, am mai numărat o grămadă de miezuri sonice. Un sunet slab, vibrând, venea de la ele ca începuturile unei repetiţii de la o orchestră de sitari dintr-o câmpie sau vârf de deal. Mi-am adus aminte de clipa când ascultasem melodia ultima oară, la Nisipurile Purpurii. Statuia îşi făcuse chemarea către iubitul ei decedat şi acum refrenul ăsta trebuia înceapă din nou.

- Un Drexel autentic, am zis eu, în ce priveşte maniera. Nu prea ai la ce să te uiţi acum, dar aşteaptă până începe să cânte ca lumea.

Raymond se plimba de colo colo cu gura deschisă.

- O să distrugă toată clădirea. Gândeşte-te doar la zgomotul pe care o să-l facă.

Carol se uita ţintă în sus la una din protuberanţe.

- Domnule Hamilton, aţi zis că o vor topi.

- Au topit-o, îngeraşule. Aşa că a intrat din nou în circulaţie, lipindu-se cu toate metalele cu care a venit în contact. Statuia lui Lorraine e aici, în clădirea asta, într-o grămadă de alte clădiri, în bărci şi avioane şi într-un milion de noi maşini. Chiar dacă e doar un cui sau o bilă de rulment, va fi de ajuns să le corupă pe toate celelalte fragmente de fier.

- O vor opri, a zis Carol.

- S-ar putea, am fost eu de acord. Dar probabil că va găsi ea o soluţie să se construiască din nou. Câteva bucăţi se vor îmbuca oricum.

Mi-am trecut braţul în jurul taliei ei şi am început să dansez pe muzica aceea ciudată şi abstractă, pentru un motiv la fel de frumos ca şi ochii melancolici ai Lorrainei Drexel.

- Ai spus că totul s-a terminat? Carol, totul de-abia începe. Întreaga lume va cânta.

În româneşte de Milena CHRISTACHE ■

ORFEU

DECI CARE AR FI SPECIFICUL ACESTEI ARTE ?

E GREU DE SPUS...

INSTRUMENTUL MEU TRADUCE FEȚELE ASCUNSE ALE ASPIRAȚIILOR FIECĂRUIA ȘI LE DĂ CHIP.

ȘI ATUNCI ISCUSINȚA DUMITALE UNDE INTERVINE ?

EU MODULEZ CREAȚIA CA S-O FAC CÎT MAI VERIDICĂ...

GÎNDIȚI-VĂ LA UNIVERSUL PE CARE VI L-AȚI DORI.

EXTRAORDINAR! E MAI REAL DECÎT ÎMI IMAGINAM EU!

ULUITOR!

VĂ ROG... VĂ ROG MULT... ÎNCĂ O ÎNCERCARE...

BINE.

ÎNTR-ADEVĂR, E CHIAR...

CUM 'Ț-EXPLICI DUMNEATA ILUZIILE 'STEA ?

GROZAV!

DORINȚELE NOASTRE GENEREAZĂ CÎMPURI ENERGETICE FORMELOR GÎNDITE. TRECEREA LOR ÎN SPECTRUL VIZIBIL E DOAR O PROBLEMĂ DE INTERFERENȚĂ CU ALTE VALORI ENERGETICE.

ȘTII... EU NU-S TERRIAN... S-AR PUTEA CA ȘI EU...

DESIGUR.

-vigrel 2

EI?

GROZAV! 'S FOARTE 'LTUMIT... E CA ACASĂ!

VIGREL

VĂ MULȚUMESC!

BRAVO!

IEEE...

ȘI TU?

TU CE ȚI-AI DORI?

AȘ VREA SĂ FIU PUTERNIC ȘI BOGAT.

DAR TOTUL SĂ FIE TRAGIC ȘI PATETIC TOTODATĂ!

E UN PACT CU DIAVOLUL CEEA CE VREI TU ȘI AR PUTEA LUA O ÎNTORSĂTURĂ NEDORITĂ. POATE BEȚIA ÎȚI VA FI FATALĂ?

DAR, FIE...

ALO, TOVARĂȘI!...

ALO!...

VIGREL

sfârșit

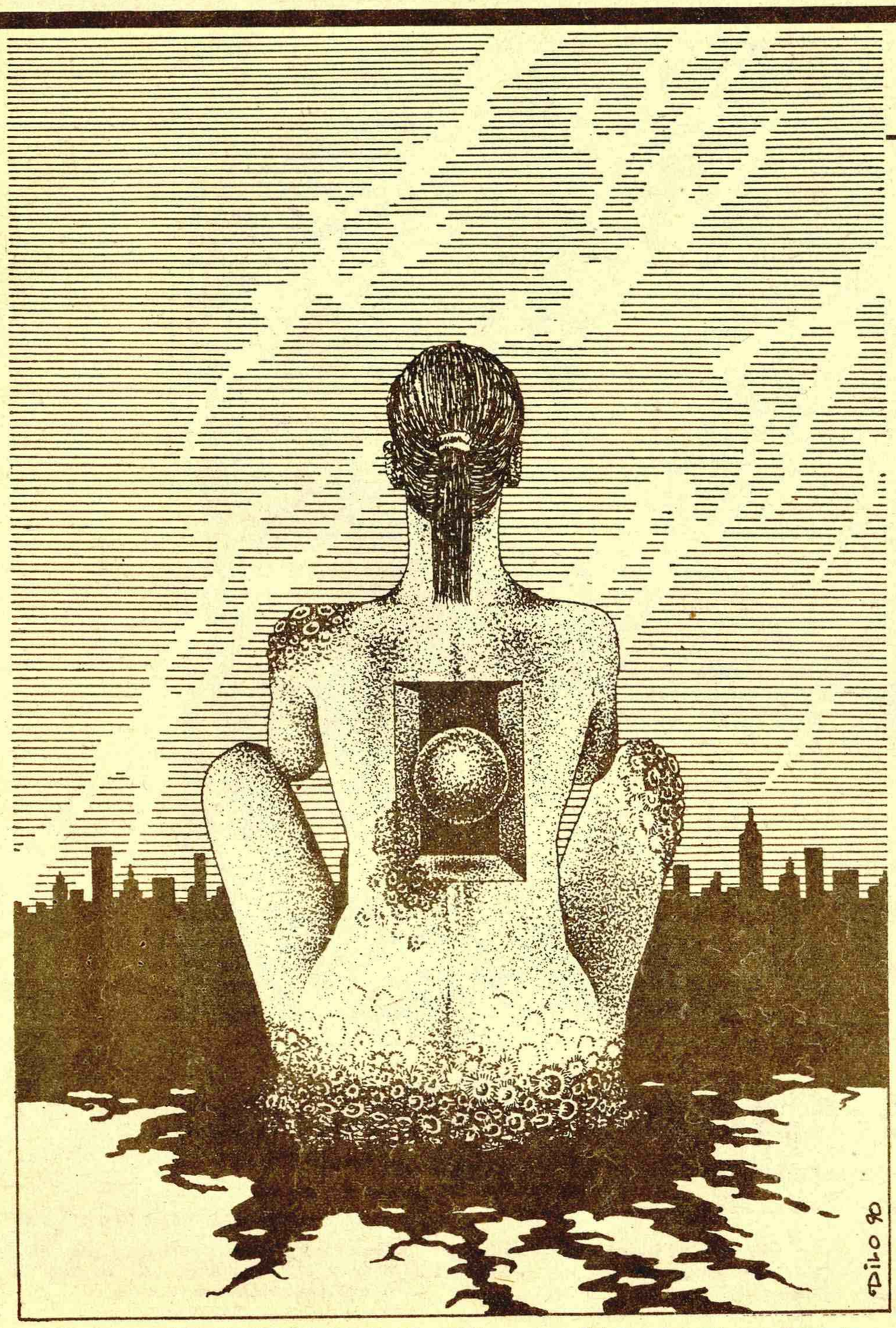

Desen de Florin Mihai Dilolu

(urmare din pag. 7) Pragul • Victor Martin

Ceilalţi doi i-l smulseră şi îl umplură cu brânză. După ce se asigurară că nu e nimeni prin apropiere, ieşiră şi se depărtară în grabă.

- Să ne plimbăm cu lada ălora de la studiile hidrografice, propuse Mavi.

Peste râu se întindeau două cabluri paralele pe care aluneca un cărucior. Când veneau apele mari, adâncimea nu putea fi măsurată decât cu prăjina, de la înălţime.

Se plimbară de câteva ori de la un cap la altul, atenţi să nu vină paznicul. Traseră căruciorul la mal şi Mavi porni să traverseze râul, cu agilitate de pisică.

- Ce plăcut e! strigă. Parcă zbori.

- Vreau şi eu să zbor! spuse Lie încercând să părăsească lada.

- Stai, mă, dracului jos! vru să-l oprească Ort ţinându-l de trenci.

Trenciul se sfâşie şi băiatul căzu pe malul bufnind ca un sac plin cu nisip.

Văzând faţa plină de sânge a copilului, Mavi îşi pierdu pentru o clipă echilibrul, apoi îşi reveni. Ajunse cu greu la cărucior şi îl trase la mal:

- Nu-i a bună, se întunecă Ort. Să fugim.

Privi împrejur. Departe, câţiva

băieţi de vârsta lor făceau baie. Nu se vedea de acolo. Îl trase cu forţa pe Mavi care rămăsese cu ochii aţintiţi la copil. Muştele începuseră să roiască, atrase de sângele proaspăt. Intrară între sălcii şi se grăbiră spre locul unde lăsaseră sticla. O scoaseră şi băură ce mai rămăsese.Asta le făcu bine. Luară cu gesturi inexacte câte o ţigară; Mavi tremura tot.

- Te bâţâi ca o balegă fricoasă, râse Ort forţat trăgând în piept fumul usturător.

- Să strângem tot pe-aici, răspunse celălalt acoperind mucurile de ţigară cu nisip ud.

- Or să creadă că l-a lovit vaca... Şi aşa are lipoveanul prea mulţi.

- La autopsie vor vedea că a băut. Noroc că nu ne-a văzut nimeni cu el.

Se ridicară ca la comandă şi o luară pe un drum ocolit spre locul unde ceilalţi făceau baie.

- Mergem pe aici, spuse Mavi arătând malul abrupt.

Celălalt se pregătea să-şi dea drumul ca pe topogan, să treacă râul înot în câteva locuri diferite pentru a i se pierde urma, dar rămase ca paralizat, cu braţul întins către ierburi.

- Ce vă uitaţi ca proştii? îi întrebă Lie trăgând cu greu trenciul ud printre

mărăcini.

- Nu eşti mort?!

- De ce să fiu mort?! Sunt numai dispărut. Ia, priviţi!

Dezbrăcă trenciul şi se aruncă în josul malului rostogolindu-se. Văzură cum, după câteva rotaţii, dispare.

- Visez? întrebă Ort.

- Nu cred; suntem beţi. Avem halucinaţii.

- Amândoi?

- Da, amândoi.

- Bau! făcu Lie din spate.

Cei doi îngheţaseră. Primul care se dezmetici îl lovi pe copil cu sete.

- Îl plătim ca pe ăl nou, spuse Ort.

- Unde ai dispărut, cretinule? îl luă Mavi în primire.

- Nu ştiu; e ca o ceaţă gălbuie.

- Nu trebuia să-i dăm să bea; copiii au şi aşa o imaginaţie foarte bogată.

- Noi, la 12 ani, ce suntem? întrebă Ort.

- Tot copii, dar ăsta e cretin.

- Nu e cretin de loc. Priveşte! Îmi lipseşte piciorul.

Agăţat cu mâinile de o rădăcină şi cu piciorul drept pe o altă rădăcină, mai groasă şi aflată mai sus, se uită la piciorul stâng, parcă amputat deasupra genunchiului.

- Stai! Trage piciorul, strigă Mavi.

- Nu pot; e ca de plumb.

Uită să se mai ţină cu mâinile de iarba uscată şi căzu. Mavi Işi acoperise ochii.

- Nu te speria! strigă Ort. Mai bine ajută-mă să ies; sunt cu un picior agăţat între rădăcini; mă sprijin cu mâinile în nisip, dar nisipul se duce în jos.

- Nu se mai vede decât piciorul agăţat.

- Nu, nu mă trage de picior! Întinde mâna, te apuc eu.

Mavi făcu întocmai, apoi trase mâna speriat; simţea o durere cumplită. Tremura privindu-şi braţul; treimea inferioară a antebraţului lipsea. Simţi cum se învârte pământul cu el şi căzu.

- Scoateţi-mă de aici! scâncea Ort.

- Nu pot; sunt prea mic, spuse Lie.

- Nu înţeleg ce zici... Blestema asta de ceaţă galbenă mă acoperă ca o piftie.

- Merg să chem oamenii de pe şosea.

O zbughi şi se împiedică de Mavi; aşezat în genunchi acesta urmărea scena privindu-şi îngrozit braţul.

- Ce vor zice părinţii mei când mă vor vedea fără braţ? Nu demult am venit cu capul spart şi am mâncat şi bătaie pe deasupra.

- Trebuie să-l salvăm, spuse Lie arătând în direcţia râpei.

- Mă doare îngrozitor braţul şi nici nu mai e nevoie să salvăm ceva; i s-a desprins piciorul dintre rădăcini şi a căzut.

- Mă duc după el, spuse copilul.

Mavi vru să-l oprească, dar uită că braţul cu care voia să-l apuce de cămaşă îi lipseşte.

Lie îşi dădu drumul exact acolo unde ar fi trebuit să fie Ort; se auzi un strigăt, apoi plescăitul unui corp greu căzut în apă. Mavi privi în josul râpei şi se depărtă repede printre arini; ieşi la drumul ce trecea pe sub un pod de cale ferată şi alergă disperat un timp; căzu abia mai putând să respire, apoi alergă din nou.

"În fond, unde mă duc?!" se întrebă privindu-şi braţul cicatrizat deasupra cotului.

Se îndreptă către râu şi văzu pe şosea o ambulanţă. Văzu mulţimea petroliştilor de la şantierul de alături privind spre locul unde căzuse Lie din căruciorul hidrologilor.

Se apropie şi auzi ceva despre alcoolismul juvenil; sub cearceaful alb nu putea fi decât copilul lipoveanului.

"Atunci unde e Ort?" se întrebă Mavi tremurând de frică.

- Sunt aici, se auzi vocea lui Ort.

Se întoarse şi înmărmuri; prietenul, spălat, tuns scurt, zâmbitor, îmbrăcat într-un costum nou, ciudat, cu multe catarame şi clapete strălucitoare, îi întindea mâna.

Salvarea plecase, iar muncitorii se îndepărtau comentând accidentul. Ceaţa galbenă venea în urma lor, în susul râului.

"Ce se întâmplă cu noi?" păreau a întreba privirile lui Mavi.

Zâmbetul lui Ort era continuu, iar gestul întinderii mâinii către prietenul său părea fără sfârşit.

În loc de poşta redacţiei

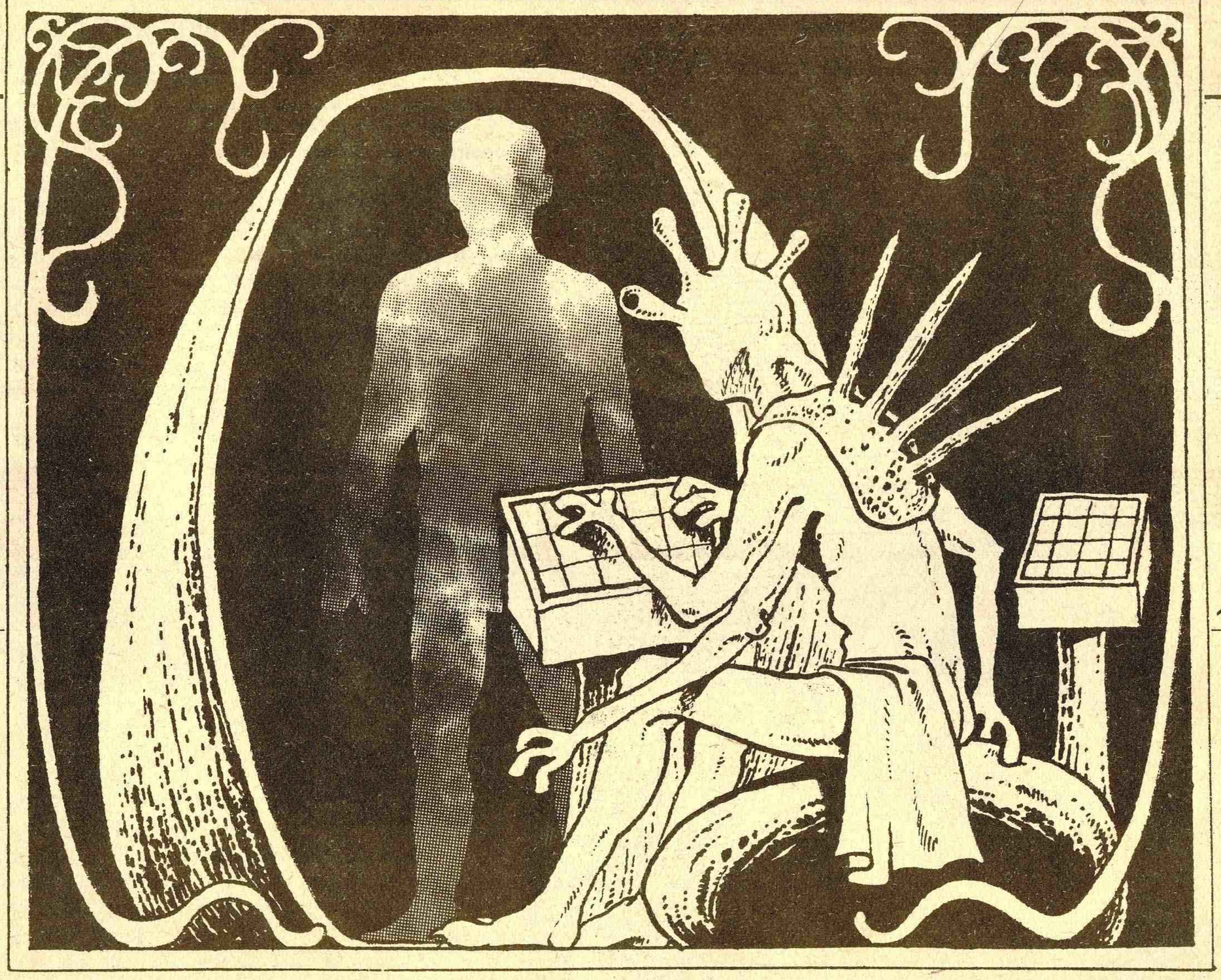

DACĂ, TOTUŞI, CHIAR MÂINE ?...

Consideraţii qvasi-fantastice de ozenologie para-fantastică în această scrisoare deschisă adresată revistei ORION de către C.V.-M.

Bucureşti, iunie 1989

În loc de motto:

"...- Aşa ceva nu există! a proclamat sentenţios un tip stilat, energic, grizonat, iar un student m-a întrebat:

- Există, totuşi, dovezi concrete?

Deduc de aici, fără riscul erorii, că, în eventualitatea unei posibile aterizări a unui disc zburător într-o piaţă publică, primul se va ascunde în pivniţă,iar cel de-al doilea se va duce să vadă ce este."

Victor Kernbach - "Orizontul vizitelor nepământene"

Acest citat - aproximativ - l-am folosit drept introducere deoarece sintetizează corect cele două atitudini perfect umane în faţa **necunoscutului**, de la respingerea comod-filistină la dorinţa infatigabilă, cu toate inerentele riscuri, a cunoaşterii absolute (Hillary a răspuns simplu, întrebat fiind de ce a escaladat Everestul: "Fiindcă există!").

Adecvat ar fi şi un citat shakespearian: "Sunt taine între pământ şi cer, Horatio, pe care mintea-ţi nici că le-a visat!"- un truism, desigur, dar interpretabil astăzi la un mod diferit de clasicele dogme. Mintea, inteligenţa, cognoscibilitatea - cu toate ale sale labilităţi - au cuprins destule de la Hamlet încoace, dar nu înseamnă că totul a fost spus şi cuprins în necuprinsele neuroane umane.

Fenomenologia cazuistică a Obiectelor Zburătoare Neindentificate - despre ele va fi vorba în rândurile ce vor urma sau, mai exact, despre EFECTELE lor - acoperă o arie mult prea exhaustivă spre a o condensa într-un "digest", şi nu acesta este scopul acestei scrisori.

O.Z.N.-urile, nave spaţiale sau, mai curând, laboratoare spaţiale, provenind din altă planetă a sistemului nostru solar, sau poate din alt sistem solar, sau poate din altă galaxie, sau interferându-ne dimensiunile din dimensiunea LOR paralelă sau bio-temporală (cazul din Chile, în noiembrie 1977, când un caporal dintr-o patrulă militară a fost "aspirat" de către un obiect lenticular, VERDE la culoare, şi a reapărut în faţa camarazilor săi după **15 minute** - pentru ei! - în timp ce **pentru el** trecuseră **5 zile**, riguros cronometrate de ceasul electronic şi de barba crescută hirsut) - peremptoriu este faptul că EI, oricine vor fi fiind aceştia - şi sunt destui, cu destule forme, culori, trepte de civilizaţie, etică şi echitate etc. - NE cunosc foarte bine, ne studiază, ne supraveghează dar, mai ales, atenţie:

- ne CONTROLEAZĂ
- ne COORDONEAZĂ } psihic şi fizic
- ne MANIPULEAZĂ

Dar NU, desigur că în nici un caz la modul "Invadatorilor" (vă amintiţi serialul de aventuri cu Roy Thinnes în roiul arhitectului David Vincent care "într-o seară ceţoasă rătăci drumul", asistând la debarcarea ozenistă a unor conquistadori spaţiali care, cu dezintegratoarele lor, făceau praf şi pulbere din orice umanoid ce-i supăra, dar care, în cele din urmă, reacţionând la banale Colt-uri, se dovedeau nişte gangsteri sui-generis, vulnerabili (!) la gloanţele trase de întreprinzătorul arhitect pe post de modern Elliot Nes).

Realitatea este însă infinit mai complexă şi prezumţioasă decât insignifiantele - unele - naivităţi şablonarde, copiate cu calc de scenariştii zisului film dintr-o serie de fapte reale aparţinând deja istoriei fenomenului OZN.

Noi, ca parte de sânge a acestei planete, cum atât de plastic şi tragic totodată se exprima tragicul pilot-scriitor Doru Davidovici, nu putem să nu ne întrebăm asupra condiţiei noastre umane în raport cu inefabilul Universului:

DE CE şi CINE suntem?

Întrebări pot fi multiple - un Univers!

Răspunsuri - poate idem!

Variante - la fel!

Aici, voi exprima doar una, pe care o consider:

- esenţială
- primordială
- cea mai viabilă
- hazardată
- simplă
- simplistă
- existenţialistă
- neverificabilă (EVIDENT!, oarecum...)
- etc. (Puteţi alege VARIANTA cea mai VIABILĂ a acestor variante)

Deci NOI nu suntem altceva decât ENTITĂŢi manevrate de către EI într-un soi de "joc" infinit, ca într-un **joc electronic**, deoarece în toate cazurile intervine factorul "aleator" COINCIDENŢA care nu este altceva decât o riguroasă ANTE-PROGRAMARE.

Exemplul **cel mai peremptoriu** în argumentarea acestei - totuşi! - ipoteze, îl reprezintă cazul de la Petrozavodsk, mare oraş-port la N-E de Marea Baltică, pe ţărmul lacului Onega, incident nu tocmai recent (20 septembrie 1977), care însă a beneficiat de o prezentare exhaustivă la televiziune (sovietică şi bulgară), cu fotografii, declaraţii, ipoteze, ceea ce demonstrează importanţa specială a evenimentului. OZN-ul respectiv a planat noaptea deasupra acestui oraş, emiţând jeturi de raze calorice care au topit caldarâmul străzilor şi care - COINCIDENŢĂ! - au găurit geamurile locuitorilor **care în acea noapte lipseau din oraş** (sublinierea lui Doru Davidovici în "Lumi galactice" - Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986, pag. 67). Deci "obiectul" (sau, mai exact, CEI care îl manevrau) **ştia** (sau **ştiau**) cine lipsea atunci din apartamentele respective, iar avertismentul intrinsec exprimat a fost: "Ştim TOT despre voi, facem de vrem! Vă lăsăm totuşi în pace!" (sau poate "Lăsaţi-ne în pace!"?).

De ce? De cum? De căci? De care?

Întrebări marinsoresciene fără vreun răspuns - **deocamdată**. Poate, totuşi, mâine?... Mâine, când? Poate în luna iulie a anului 1999, când Nostradamus a prezis că "Le grand Effrayeur descendra de ciel" (citat aproximativ dintr-o centurie). Alchimiştii medievali poate că ştiau ei ce ştiau, mai ales iniţiaţii...

Dar "iniţiaţii" contemporani în "secrete", nu neapărat oculte, dar intersectând cu totul alte zone ale cunoaşterii? Ale deschiderii şi ale dialogului - de exemplu:

După cum a relevat M.S.Gorbaciov într-o cuvântare ţinută la Sverdlovsk, referindu-se la întâlnirea sa de la Geneva cu Ronald Reagan, preşedintele american a exprimat ideea că, în cazul unui atac masiv al extratereştrilor, SUA se vor alia cu URSS pentru a respinge invazia, deşi Gorbaciov a replicat că **deocamdată** e prematur să ne gândim la asta...

Desigur că aceste remarcabile aserţiuni, emise nu de către ziarişti avizi de senzaţional, ci de marcante personalităţi politice contemporane, merită consideraţie şi reflecţie.

După cum merită creditat şi Gordon Creighton, directorul adjunct al prestigioasei reviste "Flying Saucer Review" (unde au colaborat şi ozenologiştii români Ion Hobana şi Florin Gheorghiţă) - acesta într-un interviu acordat ziaristului francez Jean-Claude Bourret ("La nouvelle vague des soucoupes volantes" - Ed. France Empire 1975, pag. 289-292) susţine peremptoriu că, după ani de investigaţii, au ajuns la concluzia (impresia) existenţei a două feţe (curente) în fenomenul OZN: o forţă care doreşte să ajute omenirea şi o alta care lucrează, poate, la "lichidarea" noastră. Deci, cine ştie şi ce?

Doar unii, care ştiau şi scriau prea mult, s-au cam dus în tăcere pe un drum fără întoarcere... Au fost şi ziarişti (Frank Edwards, Sima Zamfir) şi savanţi notorii (James McDonald, Wilhelm Reich, Allan Hynek) şi scriitorii (Morris Jessup, Doru Davidovici) care au scris şi au spus **prea multe** şi, poate, **prea devreme**, şi au dispărut, unii prematur, în accidente, atacuri cardiace, sinucideri, etc...

Coincidenţe! Coincidenţe?...

"Cine ştie multe, moare!" şi "Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus!" - să fi intuit ANTE-PROGRAMAREA înţelepţii din vechime? - iată arhaice zicale pe care, din păcate, ar trebui să le reconsiderăm în lumina secolului XX şi chiar XXI, abia întrezărit. Să sperăm că va fi lumina cunoaşterii absolute, şi nu aceea a Apocalipsului ("Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc!" a proclamat, cam sentenţios, Andre Malraux - să sperăm că ambele previziunivor fi la fel de caduce).

Înainte de-a fi orice, suntem OAMENI (sau asta credem NOI), fii ai Pământului, indiferent de culoare, religie, ideologie - reprezentăm unicitatea speciei care, în confruntarea - EVENTUALĂ - cu NECUNOSCUTUL, va trebui să-şi demonstreze superioritatea şi dreptul la existenţă. De nu, - vidul, deşertul implacabil...

Savantul Wilhelm Reich a murit, bolnav, în închisoare, pentru "delictul de gândire". El susţinea că a luat contact prin generatorul organic inventat de el, cu nave spaţiale străine şi că intruziunea extratereştrilor, distrugerea deliberată a vieţii pe Pământ se efectuează prin extinderea deşerturilor. Astăzi...

- dezastrele ecologice sunt reale
- extinderea deşerturilor şi foamea din Sahel sunt reale
- Doru Davidovici a murit într-un accident - real - de aviaţie...

Absolut toate faptele citate anterior sunt reale, după cum real - deocamdată - este şi autorul acestor rânduri care vă mulţumeşte pentru atenţie.

C.V.-M.

Bucureşti, iunie 1989

P.S. Dintr-o elementară onestitate se cuvine precizat că semnatarul acestor aserţiuni - el însuşi martor OZN într-o "întâlnire de gradul I" diurnă, în iunie 1982 - a fost, la cererea Procuraturii care îl urmărea într-un caz penal de aşa-zis "ultraj" (alternativă contemporană a "delictului de gândire"), dinaintea întemniţării sale survenite în toamna anului 1987, internat spre diagnosticare, primind verdictul ad-hoc "depresie reactivă". Este şi diagnosticul lui Wilhelm Reich. Evident, altă coincidenţă, şi, păstrând proporţiile de rigoare, W.R. a fost un om de ştiinţă, iar C.V.-M. este un simplu om al muncii. Astfel încât, eventual, nu trebuie luat prea mult în serios (*). Desigur, doar viitorul va decide adevărul şi va reevalua şi inechităţile. Când şi cum? Deocamdată nu se poate şti. Dacă, totuşi, chiar mâine?...

(*) - Diagnosticul sau omul? Aceasta-i întrebarea.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOREX S.R.L.
CALEA PLEVNEI 114

Preţ 300 lei